

စိတ်ကူးချိုချိုအပေသာ
mgyoe.com

မန်းမော်တင်အောင် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ

မန်းမော်တင်အောင် ရာမြဲ ညီ အမှတ် ၈၇

၇၇၀၀

mgyoe.com

ကဗျာဆရာကလေး မောင်သဗ္ဗာန်
 အတိတ် ရှိခဲ့ဖူးလေသည်။
 ရင်နာခဲ့ရသော အတိတ်လည်း ဖြစ်လေသည်။
 ထိုအတိတ်ကို ဆူသည် အပ်ရုံရာအခါက
 ငြိမြုပ်စပ်ခဲ့ရလေသည်။
 သို့ရာတွင် အတိတ်၏ ဆချိမ်းကောင်းတွင်
 လွန်ခဲ့သော အပ်ချိမ်းမှာ ဝိစန္ဒြးမြစ်မှအေးခဲ့သော ပြုံးဆို
 မရှော်လင့်သော အချိန်တွင်
 လခုကဲ့သို့ ခြုန်းကန် တွေ့လိုက်ရသောအခါ
 အပ်စပြင်မှ ထိုစာလွှာသည် ကဗျာဆရာကို
 ပမ်းခြောက်လှန့်ခြင်း ပြုလေတော့သည်။

မန်းမော်တင်အောင်

ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ

ISBN 9789997130693

BMT15

9 789997 130693

2,500.00 KS

ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ၊ ဝမ်းမော်တင်အောင်

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - တော်တီဆွေ

စာမျက်နှာ ၂၃၇++ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီx ၁၉ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၀၊ မတ်လ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

၁၉၉၄၊ အပေါင်းလက္ခဏာစာပေ၏ ဒုတိယအကြိမ်။

ရောင်းစျေး ၂၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ
ဗန်းမော်တင်အောင်

Handwritten text, possibly a signature or name, located in the center of the page.

မာတိကာ

- စာရေးဆရာ၏ ဝန်ခံချက်	က
၁။ မိုးမလင်းနိုင်သော ညတစ်ည	၁
၂။ မုန်တိုင်းကြားမှ သစ်တစ်ရွက်	၂၄
၃။ တွယ်ရာမဲ့	၃၈
၄။ မြိုးမိတဲ့ ငါး	၆၆
၅။ မေတ္တာ ကရုဏာ	၇၆
၆။ ကွယ်လွန်သူကဗျာဆရာနှင့် ကရုဏာမိခင်	၉၀
၇။ အတိတ်၏ သင်္ချိုင်းကုန်း	၁၀၄
၈။ နေထွက်သော ညတစ်ညနှင့် မိုးမလင်းသောညများ	၁၁၅
၉။ ဘာမျှ မတော်စပ်သော လင်မယား	၁၃၃
၁၀။ ပြေးစရာလည်း မြေမရှိပါတကား	၁၄၄
၁၁။ ဖြစ်ပြီးသောအမှု	၁၆၄
၁၂။ အတိတ်ချင်းတော့ မတူပါလေ	၁၇၃

၁၃။ မိုးလိုက်လို့ရွာ	၁၈၅
၁၄။ လမ်းဘယ်မမြင်	၂၀၀
၁၅။ အသက်ရှင်လျက် သေဆုံးနေသူ	၂၀၉
၁၆။ မိုးမလင်းသော်လည်း နေထွက်လာသည့် ညတစ်ည	၂၂၃

စာရေးဆရာ၏ ဝန်ခံချက်

ဤ 'ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ' ဝတ္ထုသည် စာရေးသူ၏ ဝတ္ထုမဟုတ်ကြောင်း ရှေးဦးစွာ ဝန်ခံခြင်းပြုရန် တာဝန်ရှိ လိမ့်မည် ထင်လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤ 'ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ' ဝတ္ထုသည် စာရေးသူက ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရန် ရည်ရွယ်ပြင်ဆင်ထားသော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ဝတ္ထုအဖြစ် ပြန်လည်ရေးသားခြင်း ပြုရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤ 'ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ' ဇာတ်ညွှန်းကို 'ရွှေဟင်္သာ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ' မှ ရုပ်ရှင်ကူးနေပြီလည်း ဖြစ်လေသည်။ မူလဇာတ်ညွှန်းရေးသူမှာ 'တက္ကသိုလ်မြတ်လေး' ကိုယ်တိုင် ဖြစ်၍ ဒါရိုက်တာ 'ဦးချစ်ခင်' က ရိုက်ကူးနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

ယင်းသို့ ရုပ်ရှင် ရိုက်ကူးနေပြီဖြစ်သော ဇာတ်ညွှန်း တစ်ပုဒ်ကို အဘယ်ကြောင့် စာရေးသူက ဝတ္ထုရေးရသနည်း။ ထိုမေးခွန်းသည် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ ထိုသို့ပေါ်ထွက်

လာသော မေးခွန်းကိုလည်း စာရေးသူကိုယ်တိုင်ဖြေကြားဖို့ တာဝန်ရှိလေသည်။

ရွှေဟင်္သာရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှာ ကုမ္ပဏီသစ်ဖြစ်လေ သည်။ ထိုကုမ္ပဏီကို ထူထောင်ကြသူများသည် ခေတ်ပညာ တတ်များလည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့လူသိုက်သည် ရုပ်ရှင် လုပ်ငန်းကို တိုးမြှင့်လိုသော လူသိုက်လည်း ဖြစ်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ထိုလူသိုက်သည် သူတို့ဘာသာ အေး အေးလုပ်မနေဘဲ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးအနေနှင့် စာ ရေးသူအားလာရောက်၍ ဇာတ်လမ်းကောင်းတစ်ပုဒ်ကို အရှာခိုင်းကြသည်။ အနုပညာသည်တစ်ဦး၏ ဘဝနှင့်ပတ် သက်သော ဇာတ်လမ်းကို ပို၍ ရိုက်ချင်သည်ဟုလည်း ကြေး များကြသေးသည်။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူက ကိုယ်လွတ်ရုန်း သည့်အနေနှင့် ပြင်သစ်စာရေးဆရာကြီး ‘ရိုမင်ဂိုလင်’ ရေး သော ‘ဂျင်းခရစ်စတိုဖာ’ ဝတ္ထုကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက် သည်။ ထိုကဲ့သို့သော ဇာတ်လမ်းများကို ရေးနိုင်စွမ်းသူမှာ လည်း အခြားသူကို မမြင်မိဘဲ ‘ဒဂုန်တာရာ’ ကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်မိသည်။

သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စသည် ဤမျှနှင့် မပြီးလိုက်ပြန်ချေ။ တစ်နေ့သ၌ ရွှေဟင်္သာရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်များသည် စာရေး ဆရာ ဒဂုန်တာရာ၊ မင်းရှင်၊ ကျော်အောင်၊ သော်တာဆွေနှင့် တက္ကသိုလ်မြတ်လေးတို့လူသိုက်ကို စာရေးသူ၏ နေအိမ်သို့ အတင်း မ၊ချလာသည်။ ဂျင်းခရစ်စတိုဖာ ရိုက်၍ မလွယ် သေးသဖြင့် တက္ကသိုလ်မြတ်လေး၌ အဆင်သင့် ရေးသား ထားသော ဇာတ်ညွှန်းတစ်ပုဒ်ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်လိုရန် ပြောဆို

လာကြပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် တက္ကသိုလ်မြတ်လေး၏ ဇာတ်ညွှန်းကို ဝိုင်း၍ ဖတ်ကြပြန်သည်။ အားနည်းချက်များကို ဝိုင်း၍ ရှာကြရပြန်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ဇာတ်ညွှန်းမှာ ခိုင်ခံ့ပြီးသားဖြစ်၍ ဘာမျှ အားဖြည့်ပေးရန် မလိုသလောက် ဖြစ်နေသည်။

သို့ရာတွင် ရွှေဟင်္သာရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှ တာဝန်ခံ တစ်ဦးဖြစ်သော ဦးသန်းတင် (စာပေသစ်) က ထိုဇာတ်ညွှန်းကို ယခုရေး၍ စာဖတ်ပရိသတ်အား ပေးရလျှင် ပို၍ ကောင်းလိမ့်မည်ထင်ကြောင်း ပြောဆိုလာသည်။ သို့ရာတွင် ထိုဇာတ်ညွှန်းကို ဝတ္ထုအဖြစ် ပြန်လည်ရေးသားရန်အတွက် စာရေးဆရာ ဒဂုန်တာရာသည်လည်းကောင်း၊ မင်းရှင်နှင့် ကျော်အောင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ သော်တာဆွေသည်လည်းကောင်း စိတ်အားထက်သန်မှုမရှိကြချေ။ ထိုသို့ မရှိရုံမျှသာလျှင် မဟုတ်သေး။ သူတစ်ပါးကိုပင် ချောက်တွန်းလိုက်ကြပြန်သည်။

နောက်ဆုံး၌ စာရေးသူအပေါ်သို့ ဝိုင်း၍ ပုံချကြလေသည်။ ဝိုင်း၍ အကျပ်ကိုင်ကြလေသည်။

ဝမ်းရေးအကြောင်း ဝတ္ထုများကို အရေးရ၊ အသားရ ခက်ခဲနေချိန်တွင် 'လွမ်း' ရေးအကြောင်း ဝတ္ထုများကို ရေးသားရန် စဉ်းစားနေရသော စာရေးသူအနေနှင့် ထိုဇာတ်ညွှန်းကို ဝတ္ထုအဖြစ် ပြန်လည်ရေးသားရန် နောက်ဆုံး၌ ခေါင်းညိတ်လိုက်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်တော့သည်။

တင်အောင်

မိုးမလင်းနိုင်သော ညတစ်ည

(၁)

သတ္တလောကကြီးတစ်ခုလုံးသည် အိပ်မောကျလျက် ရှိပေသည်။ လုံ့လဝီရိယ ရှိလှသည်ဆိုသော ကျီးငှက်နှင့် စာငှက်များသည် ပင် လူးလွန်လှုပ်ရှားခြင်း မရှိကြသေး။ ၎င်းတို့၏ အသိုက်အမြို့များတွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်စက်နေကြတုန်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ယောက်တည်းသော ထိုသူသည်သာလျှင် အများတကာကဲ့သို့ အိပ်စက်ခြင်းပြုနိုင်ဟန် မရှိသောကြောင့် အဆုံးသတ်နိုင်သေးပုံမပေါ်သော ၎င်း၏ တစ်ပုဒ်သော ကဗျာကို ၎င်းဘာသာ တစ်ယောက်တည်း မြည်တမ်းရွတ်ဆိုလျက် ရှိနေပေသည်။

သူ၏ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အနီးအနား တစ်ဝိုက်တွင် သက်မဲ့သဘာဝသာလျှင် ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူသည် သူ၏ကဗျာကို တစ်စုံ တစ်ယောက်တလေများ ကြားသွားလေမည်လား ဟူသော စိုးရိမ်ပူပန်ချက်ဖြင့် ဆီမန်း မန်းသလို တီးတိုးသာ ရွတ်ဆိုလျက်ရှိနေပေသည်။

တကယ်ဆိုတော့ ထိုသူသည် ကဗျာတစ်ပိုဒ်ကို ရွတ်ဆိုနေသော ကဗျာဆရာတစ်ယောက်နှင့်တော့ကား မတူ၊ လူ့ဘောင်ကြီး၏ အပြင် ဘက်သို့ မကျေမချမ်းနှင့် ပြေးထွက်သွားပြီးနောက် ပြန်လည် ကျိန်ဆဲနေ ရှာသော သတ္တဝါတစ်ကောင်နှင့်သာ တူလေသည်။

မိုးမှုကား မလင်းသေးချေ။ နေ ထွက်ပြုလာဖို့ကိုကား ထားဘိဦး၊ အရုဏ်သည်ပင် အရိပ်အယောင်လောက်မျှ မသန်းသေးချေ။ စကြဝဠာ ၏ တစ်ဖက်စွန်းတွင် အလုပ်များနေတုန်း ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

ဩကာသလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို အအေးဓာတ်သည် တင်း တင်းကျပ်ကျပ် ရစ်ပတ်ထားလေသည်။ တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေသော နှင်းထု ကြီးကလည်း ကမ္ဘာမြေတစ်ပြင်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိနေပေသည်။ ယင်းသို့ အအေးဓာတ်က ရစ်ပတ်ကာ နှင်းများ တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေသော အရုဏ်မတက်မီ အချိန်တွင် သတ္တလောကကြီးသည် အိပ်မော ကျလျက် ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

လုံ့လဥဿာဟနှင့် ပြည့်စုံခြင်းရှိလှပေသည်ဆိုသော ကျီးငှက် နှင့် စာငှက်တို့သည်ပင် ၎င်းတို့၏ အသိုက်အမြိုများမှ မထွက်နိုင်ကြ သေး၊ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေကြတုန်းသာ ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ယောက်တည်းသော ထိုကဗျာဆရာသည် သာလျှင် အများတကာကဲ့သို့ အိပ်စက်ခြင်း ပြုနိုင်ဟန် မရှိသောကြောင့် အဆုံးသတ်နိုင်သေးပုံလည်း မပေါ်သော ၎င်း၏ တစ်ပုဒ်သော ကဗျာကို ၎င်းဘာသာ တစ်ယောက်တည်း မြည်တမ်းရွတ်ဆိုလျက် ရှိနေလေသည် တကား။

(J)

တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းလျက်ရှိသော နှင်းထုကြီး၏ အောက်တွင် ရန်ကုန်

မြို့တော်၏ ကျက်သရေဆောင်နှင့် အပေါ်ယံအလှတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သော ဗန္ဓုလပန်းခြံကြီးသည် မှောင်ရီမှိုင်းပျ၍ နေပေသည်။

နိုင်ငံတော်၏ တရားဥပဒေကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန်အတွက် မြင့်မြင့်မားမား ထူထောင် ဆောက်လုပ်ထားရှိသော တရားလွှတ်တော်ချုပ် အဆောက်အအုံကြီးသည်လည်း အအေးမိကာ ၎င်း၏ မျက်စိအောက်မှ ပန်းခြံကြီးကို တုဏှိဘာဝေ ငုံ့ကြည့်နေသလား ထင်ရလေသည်။

မဟာဗန္ဓုလဟူ၍ ထည်ထည်ဝါဝါ ကင်ပွန်းတပ်ထားသော လမ်းမကြီး၏ တစ်ဖက်မှ မြို့တော်၏ ကျက်သရေဆောင် အဆောက်အအုံကြီးသည်လည်း အအေးဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့၍လား မသိ၊ ၎င်းနှင့် မျက်စောင်းထိုးမှ တရားလွှတ်တော်ချုပ် အဆောက်အအုံကြီးကို စစ်ကူတောင်းသည့်အနေနှင့် မကြာခဏလှမ်း၍ လှမ်း၍ ကြည့်နေသည်။

ဗဟာဗန္ဓုလလမ်းမကြီးနှင့် ဆူးလေလမ်းမကြီးတို့၏ ကြက်ခြေခတ်ပေါ်တွင် စံပယ်တော်မူလျက်ရှိသော စေတီတော်ကြီးမူကား တရားလွှတ်တော်ချုပ်အဆောက်အအုံနှင့် မြို့တော်၏ ကျက်သရေဆောင် အဆောက်အအုံကြီးများကဲ့သို့ မဟုတ်မူဘဲ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ခြင်း ရှိလှပေသည်။ ဥပေက္ခာတရားများကို နှလုံးသွင်းကာ စံပယ်တော်မူလျက် ရှိလေသည်။

အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေး ပြန်လည် ရယူခဲ့ကြပြီဆိုသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ဆိုခြင်းပြုရန်အတွက် တိုင်းသူပြည်သားများ၏ အခွန်တော် ဘဏ္ဍာငွေများဖြင့် ဗန္ဓုလပန်းခြံ အလယ်ဗဟိုတွင် တခမ်းတနားနှင့် မြင့်မြင့်မားမား စိုက်ထူထားရှိသော ‘လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကြီး’ သည်လည်း တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းနေသော နှင်းထုကြီး၏အကြားတွင် ပျောက်ကွယ်လုခမန်း ဖြစ်နေပေသည်။

ယင်းသို့ နှင်းထုကြီး၏ အကြားတွင် ပျောက်ကွယ်လုခမန်း ဖြစ်နေသော လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကြီး၏ အောက်ခြေရင်းတွင် တစ်ယောက်သော ထိုကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏အဆုံးသတ်နိုင်သေးပုံမပေါ်သော ကဗျာတစ်ပိုဒ်ကို ၎င်းဘာသာ တစ်ကိုယ်ကြား မြည်တမ်းရွတ်ဆိုနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကြီးကို မှီကာ မြို့တော်ခန်းမကြီးဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လျက် ရှိလေသည်။ အိပ်စက်ခြင်းကိုသာ မပြုသော်လည်း ကဗျာဆရာသည် သူ၏ မျက်လုံးများကိုမူကား မဖွင့်ချေ၊ မှိတ်ထားလေသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ အထက်နှင့်အောက် နှုတ်ခမ်းများသည် လှုပ်ရှားနေကြသည်။

နှင်းများ တဖွဲဖွဲကျဆင်းကာ အအေးဓာတ်သည် ရစ်ပတ်လျက်ရှိသော်လည်း သဘာဝကို ကာကွယ်ခြင်းပြုရန်အတွက် ထိုကဗျာဆရာ၌ အရောင်အဆင်းပင် ထင်ရှားစွာ မမြင်ရတော့သော ကုတ်အင်္ကျီအဟောင်းတစ်ထည်တည်းသာ ရှိလေသည်။ သူသည် ထိုကုတ်အင်္ကျီဟောင်းကြီးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူ၏ လုံချည်ကွင်းသည်လည်း အအေးဒဏ်ကို တွန်းလှန်ခြင်း ပြုနိုင်လောက်သော သက္ကလတ်ထည် မဟုတ်ချေ။ ပြည်တွင်းရက် ချည်လုံကွင်း အနွမ်းတစ်ထည်မျှသာ ဖြစ်လေသည်။ အဖာအထေးများနှင့်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ကဗျာဆရာသည် အသက်အစိတ်ခန့်ပတ်ဝန်းကျင်အရွယ် လူငယ်တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် အသက်မွေးလောက်သော အစားအစာနှင့် လိုအပ်သော ဆေးဝါးတို့ကို မှန်မှန်ကန်ကန် မှီဝဲခြင်း ပြုရဟန် မရှိသောကြောင့် ဖျော့တော့ နွမ်းနယ်နေပေသည်။ ညှိုးငယ်ပိန်ချုံးနေသကဲ့သို့လည်း ရှိလေသည်။

ထိုသူ၏ ဆံပင်များသည် ဆီနှင့် ဝေးကွာနေရသည်မှာ ကာလ

အတန်ကြာပုံ ပေါ်လေသည်။ သေသေသပ်သပ်မရှိ။ ဖားလျားကျနေသည်။ သူ၏ မျက်နှာသည် နုပျိုခြင်း ရှိသေးသည်ဟု ဆိုနိုင်လိမ့်ဦးမည် ဖြစ်သော်လည်း သဘာဝ၏ ပုတ်ခတ် ညှဉ်းပန်းမှုများကို ကြာရှည်လေး မြင့်ခံခဲ့ရဟန်ရှိသောကြောင့် ညှိုးခြောက်နေပေသည်။ နေလောင်ထားပေသည်။

သို့ရာတွင် ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ ကိုယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ၎င်း၏ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အချိန်နာရီကိုလည်းကောင်း အလျှင်းပင် အရေးထားရကောင်းမှန်း မသိသကဲ့သို့ ကျောက်တိုင်ကြီးကို ခြေပစ်လက်ပစ် မှီကာ ၎င်း၏ တစ်ပိုဒ်သော ကဗျာကို ရွတ်ဆိုမြည်တမ်းလျက် ရှိလေသည် တလား...။

(၃)

မိုးမူကား မလင်းသေးချေ၊ တစ်လောကလုံးပင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကြီး အိပ်မောကျနေတုန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ရန်ကုန်မြို့ကဲ့သို့ မြို့ကြီးတစ်မြို့တွင် အိပ်စက်နားနေခြင်း ပြုရန် အမှုအတွက် ကျောတစ်ခင်းစာ နေရာကလေး တစ်နေရာမျှပင် မရှိတော့သလို တစ်ယောက်သော ထိုကဗျာဆရာသည် အအေးဓာတ်ရစ်ပတ်လွန်ကဲကာ နှင်းများတဖွဲဖွဲကျဆင်းလျက်ရှိသော လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကြီး၏ အောက်ခြေရင်းတွင် မှီခိုလျောင်းစက်လျက်ရှိနေပေသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ထိုလွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီးသည် တစ်မျိုးသားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါသလော။ လွတ်လပ်သော ပြည်ထောင်စုသားတိုင်း ပိုင်ဆိုင်သော ကျောက်တိုင်ကြီးလည်း မဟုတ်သလော။ ကဗျာဆရာသည် ထိုအဘိဓမ္မာနှင့် ထိုခံယူချက်များကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ထိုကျောက်တိုင်ကြီးကို ၎င်း၏ လျောင်းစက်

သော ဘုံဗိမာန်အဖြစ်ဖြင့် အသုံးချနေခြင်းလည်း ဖြစ်တန်ရာလေသည်။

သူသည် ထိုကျောက်တိုင်၏ အောက်ခြေ၌ အိပ်စက်နေထိုင်ရာ ကျောတစ်ခင်းစာမျှ ရှာကြံ၍ မရသော ညများတိုင်းလိုလိုတွင် ယခုကဲ့သို့ တိုးဝှေ့ခိုအောင်းခြင်း ပြုလေ့ရှိပုံရသည်။

သူသည် ကဗျာဆရာတစ်ယောက်မျှသာလျှင် မဟုတ်သေး၊ လွတ်လပ်သော ပြည်ထောင်စု သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်သား တစ်ဦး တစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည် မဟုတ်သလော။ အဘယ်သူသည် ထို လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင် အောက်ခြေရင်းမှ လွတ်လပ်သော ပြည် ထောင်စုသားကြီးတစ်ဦးကို တရားလက်လွတ် မောင်းထုတ်ဖယ်ရှားခြင်း ပြုနိုင်သနည်း။ ကဗျာဆရာသည် ထိုအခွင့်အရေးကို ကောင်းစွာ အသုံး ချလျက် ရှိနေပုံပေါ်လေသည်။

အအေးဓာတ်၏ ဖိစီးမှုကြောင့် ကဗျာဆရာသည် ခိုက်ခိုက်တုန် လျက်ရှိပေသည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းများသည်ပင် ပြာနှမ်းနေလေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ကဗျာရွတ်ဆိုနေသော အမှုကိုမူကား မပျက်ချေ။ သူသည် အဘယ်ကဲ့သို့သော ကဗျာကိုများ ရွတ်ဆိုနေသနည်း။

သူ၏ကဗျာသည် အတိတ်ကို လွမ်းဆွတ်ဖွဲ့နွဲ့ထားသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်လေမည်လော။ သို့တည်းမဟုတ်လျှင်လည်း မိုးမလင်းနိုင်သော ညတစ်ညကို ကျိန်ဆဲထားသော ကဗျာတစ်ပုဒ်များ ဖြစ်လိမ့်မည်လော။

အမှန်ကို ဘယ်သူသိနိုင်မည်နည်း။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ အဆုံးသတ်နိုင်သေးပုံ မပေါ်သော ကဗျာ တစ်ပုဒ်ကို ၎င်း၏ တစ်ကိုယ်ကြားမျှသာလျှင် ဆီမန်းမန်းသလို တီးတိုး မြည်တမ်းနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုကဗျာတစ်ပုဒ်၏ အကြောင်းအရာကို သူတစ်ယောက်တည်းသာလျှင် သိရှိနားလည်နိုင်လိမ့်

မည် ဖြစ်လေသည်တကား။

(၄)

ဗန္ဓုလပန်းခြံအလယ်ဗဟိုရှိ လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီး ကို ခြေပစ်လက်ပစ်မှီကာ တစ်ယောက်သော ထိုကဗျာဆရာသည် ၎င်း ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း နားလည် ကြားနာနိုင်သော ကဗျာတစ်ပိုဒ် ကို ဆီမန်းမန်းသလို ရွတ်ဆို မြည်တမ်းလျက် ရှိနေခိုက် သိမ်ကြီးဈေး ဘက်ဆီလောက်မှ ဂျစ်ကားတစ်စီးသည် ဆီကုန်၊ စက်ကုန်ဖွင့်ကာ မဟာ ဗန္ဓုလလမ်းမကြီးအတိုင်း ဆူးလေဘုရားဘက်ဆီသို့ တရကြမ်း မောင်းချ လာလေသည်။

လူတကာ အိပ်မောကျ၍ တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်သို့ သိမ်ကြီးဈေးဘက်လောက်ဆီမှ ဆီကုန်၊ စက်ကုန်ဖွင့်ကာ မောင်းချဝင်ရောက်လာသော ဂျစ်ကားသံကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ် သွားလေသည်။

မည်ကဲ့သို့သော အရေးအခင်းရှိနေခြင်းကြောင့် ထိုဂျစ်ကားသည် ထိုမျှ ဆူဆူညံညံ အသံထုတ်ကာ ဆီကုန်၊ စက်ကုန် တရကြမ်း မောင်းချ လာရသနည်း။ ဂျစ်ကားပေါ်တွင် လူ လေးယောက်မျှ ပါလာသည်။ ယောက်ျားသုံးယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။ ယောက်ျားသုံးယောက်အနက် ကားကိုမောင်းလာသူမှာ အသက် သုံးဆယ်သာသာခန့်အရွယ် လူရည်ခပ်လည်လည်ထဲကနှင့် တူလေ သည်။ ကျန်နှစ်ယောက်မှာ အသက် နှစ်ဆယ်ခန့်နှင့် အစိတ်ခန့်အကြား လူငယ်လူရွယ်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဒရိုင်ဘာလုပ်သူသည် မော်တော်ကားလီဗာကို ဒစ်ကုန်မောင်းနှင် ရင်း နောက်ပိုင်းသို့ မကြာမကြာ လှည့်၍ကြည့်ပေသည်။ လူငယ်နှစ်ဦး

တို့သည် တစ်စုံတစ်ရာအတွက် အလွန်တရာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသော အမှုအရာများ ပေါ်လွင်လျက်ရှိလေသည်။ လူရွယ်နှစ်ဦးအနက် တစ်ယောက်သော သူသည် ဂျစ်ကား၏ နောက်ခန်း တံခါးပေါက်ငယ်မှ နောက်ကြောင်းသို့ မကြာခဏ လှမ်း၍၊ လှမ်း၍ ကြည့်ရှုတတ်လေသည်။ မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ကာ ကပ်ထိုင်၍ လိုက်ပါလာသော လူရွယ်သည်...

“မြန်မြန် မောင်းစမ်းပါ ကိုမြိုင်ကြီးရဲ့၊ တော်တော်ကြာ မိသွားလို့ ချောက်ကျကုန်ပါ့မယ်”

ဟု ထိတ်လန့်တကြား တိုက်တွန်းပြောဆိုလျက် ရှိလေသည်။ ထိုလူရွယ်၏ဘေးတွင် ကပ်ထိုင်၍ လိုက်ပါလာသော မိန်းမပျိုသည် အသက် နှစ်ဆယ်သာသာခန့်အရွယ်၊ သန့်ပြန့် မွန်ရည်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အချိန်မဟုတ်၊ အခါမဟုတ် စက်ကုန်၊ ဆီကုန် တရကြမ်း မောင်းချလာသော ဂျစ်ကားပေါ်တွင် ထိုမိန်းကလေးသည် တရှုပ်ရှုပ်ငိုယိုရင်း လိုက်ပါလာသည်။

ဂျစ်ကားပေါ်၌ လိုက်ပါလာကြသော လူရွယ်နှစ်ဦးနှင့် ဒရိုင်ဘာ လုပ်သူတို့သည် ထိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ တရှုပ်ရှုပ်ငိုယိုနေခြင်းကို အလျင်း အရေးထားနိုင်ဟန် မရှိကြချေ။ နောက်ရန်က မအေးသဖြင့် နောက်ကြောင်းကို ကြည့်လိုက်၊ ကားကို စက်ကုန်ဖွင့်လိုက်နှင့် သောကများနေကြပုံပေါ်လေသည်။

မဟာဗန္ဓုလ လမ်းမကြီးအတိုင်း ဂျစ်ကားကလေးသည် ဆူးလေစေတီတော်ကြီးဘက်သို့ ဦးခိုက်ကာ တစ်နာရီလျှင် မိုင် ခြောက်ဆယ်နှုန်းခန့်မျှ ပြေးလွှားလျက်ရှိနေရာမှ စေတီတော်၏ ခြေရင်းသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ယာဉ်များ၏ သွားရိုးသွားစဉ် လမ်းအတိုင်း စေတီတော်ကို လက်ဝဲဘက်မှ ရစ်ပတ်သွားရမည့်အစား လက်ယာဘက်သို့ ချိုးကွေ့

လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မော်တော်ယာဉ်များ၏ လမ်းခရီး စည်းကမ်းနှင့် ဥပဒေကို ချိုးဖျက်ကာ ပြည်သူ့ထောက်ပံ့ရေးရုံးကြီးဘက်သို့ ဆက်၍ မောင်းနှင်သွားလေသည်။

သို့ရာတွင် ပြည်သူ့ထောက်ပံ့ရေးရုံးရှေ့သို့ အရောက်တွင် မော်တော်ကားမောင်းသူသည် တစ်စုံတစ်ရာသော အကြံကို ရရှိလိုက်သကဲ့သို့ ဘရိတ်ကို ဒစ်ကုန်အောင် ဆောင့်၍၊ ဆောင့်၍ နင်းလိုက်သဖြင့် အရှိန်ခပ်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းလာသော ဂျစ်ကားလေးသည် 'ကျွီ' ခနဲ မြည်ကာ ဆောင့်အောင့်၍ ရပ်သွားလေသည်။ ဂျစ်ကားထဲ၌ လိုက်ပါလာကြသော လူများ အားလုံးကိုလည်း ခလောက်ဆန်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေသည်။

မော်တော်ကား ရပ်သွားလျှင်ရပ်သွားချင်း မော်တော်ကားမောင်းသူက ၎င်း၏ဘေးမှ လူရွယ်ကို တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောဆိုလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂျစ်ကား နောက်ဘက်ခန်းတွင် ပါလာသော လူရွယ်ကိုလည်း အလားတူ လှမ်း၍ ပြောဆိုခြင်းပြုလေသည်။

မော်တော်ကားသမားက ထိုသို့ ပြောဆိုလိုက်တော့မှပင် ဂျစ်ကား၏ ရှေ့ခန်း၌ပါလာသော လူရွယ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလာပြီးလျှင် ၎င်း၏ဘေးတွင် တရှုပ်ရှုပ်ငိုယိုရင်း မျက်လုံးသူငယ်နှင့် လိုက်ပါလာသော မိန်းမပျိုကို ၎င်း၏ဘေးမှကား အောက်သို့ အတင်းအဓမ္မအဆင်းခိုင်းလေသည်။ သို့ရာတွင် မိန်းမပျိုသည် ထိုသူအဆင်းခိုင်းတိုင်း မဆင်းချေ၊ တစ်စုံတစ်ရာကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသကဲ့သို့ အမူအရာဖြင့် ၎င်း၏နေရာတွင် တွယ်ကပ်၍နေလေသည်။

ထိုအခြေအနေကို တွေ့နေရသော မော်တော်ကားမောင်းသမားက မိန်းမပျိုအား ကားပေါ်မှ အတင်းအဓမ္မအဆင်းခိုင်းနေသော လူရွယ်ကို နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုလိုက်ပြန်လေသည်။

ဒုတိယအကြိမ်တွင် ထိုလူရွယ်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းနေရစ်ခဲ့ရန် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ငြင်းဆန်နေသော မိန်းမပျိုကို နှုတ်ဖြင့် ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ချေ။ သူသည် ခွန်အားဗလကို အသုံးပြုကာ အလွန်တရာ ထိတ်လန့်နေပုံရသော မိန်းမပျိုကို ဂျစ်ကားပေါ်မှ အတင်းအဓမ္မ တွန်းချခြင်းပြုတော့သည်။

“ရှင်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြတာလဲဟင်၊ ဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြတာလဲ”

မိန်းမပျိုသည် ဂျစ်ကားပေါ်မှ လိမ့်ကျမသွားစေရန်အတွက် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ပြန်လည်ရုန်းကန်ရင်း ပြန်လှန် ပြောဆိုလေသည်။ သို့ရာတွင် မိန်းမပျိုအား ဂျစ်ကားပေါ်မှ အားစိုက်တွန်းချနေသော လူရွယ်သည် ၎င်း၏ ပါးစပ်ပေါက်ကို အသုံးအပြုတော့ချေ၊ ကြွက်သားကိုသာ အသုံးပြုကာ အတင်းအဓမ္မတွန်း၍၊ တွန်း၍ ချနေလေသည်။

ယောက်ျားနှင့် မိန်းမတို့သည် ခွန်အားဗလချင်း မတူမျှကြချေ။ မိန်းမပျိုသည် အဘယ်မျှ အားစိုက်၍ ခုခံသော်ငြားလည်း အားချင်းက မမျှသဖြင့် ဂျစ်ကားပေါ်မှ လွင့်စဉ်၍ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်ကျ သွားလေသည်။

ဆူးလေလမ်းမကြီးပေါ်သို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်ကျသွားသော မိန်းမပျိုသည် ၎င်း၏ကိုယ်ကို ၎င်း၏ ခြေသလုံးသားများပေါ်တွင် ပြန်လည် ထူထောင်ရပ်တည်ခြင်း မပြုနိုင်မီ မော်တော်ကားမောင်း ကျင်လည်သော ဒရိုင်ဘာသည် ၎င်းဂျစ်ကားကို စက်လည်းနှိုး၊ ဂီယာလည်း သွင်းထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ကလပ်ချ်ကိုလျှော့၍ လီဗာကို နင်းချလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျစ်ကားကလေးသည် ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ထွက်၍ သွားလေသည်။ ယင်းသို့ မော်တော်ကား ဆောင့်ထွက်သွားချိန်တွင် ဂျစ်ကားနောက်ခန်း

ထဲ၍ ပါလာသော လူရွယ်သည် ငွေတစ်ဆယ်တန် ငါးရွက်ကို ကား
နောက်ခန်းတံခါးပေါက်မှနေ၍ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ခွေခွေကလေးကျ
ကျန်ရစ်နေသော မိန်းမပျိုအား ပစ်ချထားခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် ငွေတစ်ဆယ်တန်စက္ကူ ငါးရွယ်သည် မိန်းမပျိုဆီသို့
ကား မရောက်ချေ။ ဆူးလေလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲလွင့်ကျန်ရစ်
လေသည်။

(၅)

ဂျစ်ကားသည် စက်အရှိန်ကိုဖွင့်ကာ ကမ်းနားလမ်းသို့ တရကြမ်း
မောင်းချသွားလေသည်။ ဂျစ်ကားပေါ်မှ အတင်းအဓမ္မ အတွန်းချခံရ
သဖြင့် ဆူးလေလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ခွေခွေကလေး လဲကျကျန်ရစ်သော
မိန်းမပျိုသည် ၎င်းအပေါ်၌ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကိုင်ဆက်ဆံသွားခဲ့
သော ဂျစ်ကားကလေးကို မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးစိုက်ကြည့်နေမိပြီးမှ တစ်စုံ
တစ်ရာကို ရုတ်တရက် သတိရလာပြန်သကဲ့သို့ လဲကျနေရာမှ ဖုန်များ
ခါကာ ကတိုက်ကရိုက် ထလိုက်သည်။

ထို့နောက် နောက်ကြောင်းသို့ တစ်ချက်မျှ ပြန်လှည့်၍ ကြည့်
လိုက်ပြန်သည်။ နားကိုလည်း စွင့်လိုက်လေသည်။

နောက်ရန် မအေးနိုင်သေးသော မိန်းမပျိုသည် ဘေးပတ်ဝန်း
ကျင်ကို လျင်မြန်စွာ ကြည့်ရှုခြင်း ပြုရပြန်လေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်စုံ
တစ်ယောက်ကိုမျှတော့ကား မတွေ့ရချေ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ပြန့်ကျဲနေသော တစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူ
ငါးရွက်ကိုတော့ တွေ့လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မိန်းမပျိုသည် ထိုငွေစက္ကူ
များကို အလွန်တရာ နာကြည်းလှသော မျက်လုံးများဖြင့် စိန်းစိန်း
ဝါးဝါး ကြည့်ရှုနေလေသည်။

သို့ရာတွင် မိန်းမပျိုသည် ထိုငွေစက္ကူများကို ကြာရှည်လေးမြင့်
 စွာ ကြည့်ရှုနေရန် အချိန်မရလိုက်တော့ချေ။ မဟာဗန္ဓုလလမ်းမကြီး
 အတိုင်း စက်ကုန်ဖွင့်၍ တရကြမ်းမောင်းနှင့်လိုက်လာသော ဝိုင်ယာလက်
 ကားသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ခိုလှုံရာ အရပ်ကို ရှာဖွေခြင်းပြုရန်
 အတွက် ဗန္ဓုလပန်းခြံအတွင်းသို့ အူယားဖားယား ပြေးဝင်သွားရလေ၏။

ဗန္ဓုလပန်းခြံအတွင်း၌ ၎င်း၏ လုံခြုံမှုနှင့် ခိုလှုံရာအရပ်ကို ရှာဖွေ
 ခြင်းပြုရန်အတွက် အရေးတကြီး ကြောက်လန့်တကြား ပြေးဝင်လာသော
 မိန်းမပျိုသည် နှင်းထုကြီး အကြားတွင် ဝိုးတဝါးရပ်နေသော လွတ်လပ်
 ရေး ကျောက်တိုင်ကြီးကို ရုတ်တရက် မမြင်မိချေ။

ထို့အတူ ထိုလွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီးကို ၎င်း၏ လှဲ
 လျောင်းအိပ်စက်ခြင်းပြုရာ ဘုံဗိမာန်အဖြစ်နှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်
 အသုံးပြုနေသော ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ကိုလည်း မမြင်နိုင်ချေ။

ဆီကုန်၊ စက်ကုန်ဖွင့်၍ လိုက်လာသော ဝိုင်ယာလက်ကားသည်
 ဆူးလေဘုရားကို ပတ်နေသော အချိန်ကျမှ ခိုလှုံရာ အရပ်ကို အရေး
 တကြီးနှင့် ကြောက်လန့်တကြားရှာဖွေနေသော မိန်းမပျိုသည် လွတ်လပ်
 ရေး ကျောက်တိုင်ကြီးကို ဗြုန်းခနဲသွား၍ တွေ့လေသည်။

ပြည်ထောင်စုသားတိုင်းပိုင်ဆိုင်သော ထိုကျောက်တိုင်ကြီးကို
 ၎င်း၏ လုံခြုံမှုနှင့် ခိုလှုံရာစခန်းအဖြစ်ဖြင့် အရေးပေါ်အသုံးပြုရန် မိန်းမပျို
 သည် ချက်ချင်းပင် စဉ်းစားရလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အနောက်မှ တရကြမ်းလိုက်ပါလာ
 သော ဝိုင်ယာလက်ကားသည် ဆူးလေစေတီတော်ကြီးကို ပန်း၍ ကျော်
 တက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းသို့ လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကြီးကို ၎င်း၏ လုံခြုံမှုနှင့်
 ခိုလှုံရာစခန်းအဖြစ်ဖြင့် အရေးပေါ် အသုံးပြုရန်အတွက် ကြောက်လန့်

တကြား ကမူးရှူးထိုးပြေးတက်လာစဉ် မိန်းမပျိုသည် တစ်ပိုဒ်သော ကဗျာကို ဆီမန်းမန်းသလို ရွတ်ဆိုမြည်တမ်းနေသော ကဗျာဆရာ၏ ခြေသလုံးကို မမြင်မစမ်းနှင့် မတော်တဆ တက်နင်းလိုက်မိခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်တကား။

(၆)

“အား”

ကဗျာဆရာသည် အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သည်။

လူတစ်ယောက်လုံးကို တက်နင်းမိခဲ့သော မိန်းမပျိုသည်လည်း များစွာ လှုပ်ရှား ချောက်ချားသွားပုံ ရလေသည်။ နောက်ရန်ကလည်း နီးကပ်နေသော အချိန်တွင်မှ လူတစ်ယောက်လုံးကိုမှ မမြင်နိုင်အောင် ဖြစ်ကာ တက်နင်းမိသော မိမိကိုယ်ကိုယ်လည်း စိတ်ဆိုးမိပုံ ရလေသည်။

ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ ခြေသလုံးကို ပွတ်သပ်ရင်း မိန်းမပျို ကို မော့၍ ကြည့်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ခြေသလုံးကို တက်နင်း ပြီးနောက် တောင်းပန်ခြင်းမပြုဘဲ တောင်ကြည့်၊ မြောက်ကြည့်နှင့် ရပ်နေ သော မိန်းမပျိုကို အဘယ်သို့ အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေပုံရလေသည်။

လူဦးရေသန်းပေါင်း နှစ်ဆယ်ခန့်မျှသော ဤပြည်ထောင်စု သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်တွင် ဤလွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီးကို ခိုလှုံခြင်းပြုသူမှာ သူသာတစ်ယောက်တည်း ရှိသည်ဟု တွက်ချက်ထား သော ကဗျာဆရာသည် သူကဲ့သို့ အလားတူခိုလှုံလာသော လူသစ် တစ်ဦးကို အဘယ်အတွက် အနက်ဖွင့်ဆိုခြင်း မပြုနိုင်ရသနည်း။

ထိုအခိုက် ဝိုင်ယာလက်ကားသည် ဗန္ဓုလပန်းခြံရှေ့တွင် ရုတ် တရက် ထိုးရပ်သွားလေသည်။

ထိုသို့ ကားရပ်သံကို ကြားလိုက်ရလျှင် ကြားလိုက်ရချင်း မိန်းမ ပျိုသည် ၎င်းတက်နင်းထားခဲ့သော လူတစ်ယောက်လုံးကိုပင် အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ပြောဆိုခြင်းနှင့် တောင်းပန်ခြင်းပြုရန်အမှုကိုပင် ပမာဏ မပြုနိုင်တော့ဘဲ ကျောက်တိုင်တစ်ဖက်သို့ ပြေးလွှားကာ ပုန်းကွယ်နေ လိုက်သည်။

မကောင်းသောကံသည် တစ်ခုတည်းမလာတတ်ဘဲ ရဲဘော်များ ပါခေါ်ဆောင်၍ လာတတ်သည်ဆိုသော စကားကို ကောင်းစွာ နှလုံး သွင်းမိပုံရသော ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ ခြေသလုံးကို တက်နင်းကာ တောင်းပန်ခြင်းမပြုဘဲ ကျောက်တိုင်တစ်ဖက်ဆီသို့ ထွက်ပြေးသွားသော မိန်းမပျိုကို ခွင့်လွှတ်မေ့ပျောက်လိုက်မိပြီးလျှင် ခပ်စောစောကကဲ့သို့ ကျောက်တိုင်ကိုပင် မှီကာ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်ရပြန်လေ သည်။

ထို့နောက် ၎င်း၏အဆုံးသတ်ရပုံမပေါ်သေးသော ကဗျာတစ်ပိုဒ် ကို ဂါထာရွတ်သလို ရွတ်နေပြန်လေသည်။

ယင်းသို့ ကဗျာဆရာသည် မိုးလင်းခြင်းကို စောင့်ဆိုင်းရင်း ၎င်း ၏ တစ်ပိုဒ်သောကဗျာကို ပြန်လည်ရွတ်ဆို မြည်တမ်းနေခိုက် ပန်းခြံ အတွင်းသို့ အပြေးအလွှားဝင်ရောက်လာသော ခြေသံများကိုလည်း ကောင်း၊ ကျောက်တိုင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်လာသော ဖိနပ်သံများကို လည်းကောင်း ကြားနေရပေသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် မျက်လုံးကို မဖွင့်တော့ချေ၊ ကဗျာကိုလည်း ရွတ်မြဲရွတ်နေသည်။

သူ၏ စိတ်ထဲတွင်မူကား ထိုခြေသံများသည် မကောင်းသော ကံ၏ နောက်ဆုံးသော ရဲဘော်များပင် ဖြစ်ပါစေတော့ဟု အောက်မေ့နေပုံ ရလေသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ထိုသူများသည် ၎င်း၏ ခြေသလုံးကို တက်မနင်းကြတော့ချေ။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုမူကား ဝိုင်းဝန်းထားကြလေသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် မျက်လုံးကိုမှိတ်ထားသဖြင့် သူ၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ရဲအရာရှိတစ်ဦးနှင့် ရဲသားနှစ်ဦးတို့ ရပ်ကြည့်နေကြသည်ကို မမြင်တော့ချေ။

“ဟေ့ လူ”

မင်းသံစိုးသံပါပါနှင့် ရဲအရာရှိလုပ်သူက ခပ်ထန်ထန်ကလေးဟစ်ခေါ်လိုက်တော့မှပင် ကဗျာဆရာသည် တစ်ချက်မျှ သမ်းဝေလိုက်ပြီး လျှင် မျက်လုံးများကို မဖွင့်ချင် ဖွင့်ချင်နှင့် ဖွင့်လာသည်။

ရဲအမှုထမ်းများကို တွေ့ရသည့်အတွက် ထိုကဗျာဆရာသည် အံ့ဩခြင်းရှိလှပုံမရချေ။ သူသည် မျက်လုံးများကို ခပ်အေးအေးပင်ပွတ်သပ်နေလေသည်။

“ဟေ့ လူ... ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလားဗျ”

ပြည်ထောင်စုသားတစ်ဦးဖြစ်သော ထိုကဗျာဆရာ၏ ပူးပေါင်းကူညီမှုကိုမရသောကြောင့် ရဲအရာရှိသည် စိတ်ညစ်ညူးသကဲ့သို့ ခပ်ငေါက်ငေါက်ကလေး မေးမြန်းခြင်း ပြုလိုက်သည်။

“ကြားသားပဲဗျ”

သူကတော့ မထုံတက်သေး ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဒီမှာထိုင်နေတုန်း မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ဖြတ်သွားတာ မတွေ့လိုက်မိဘူးလား ဟင်”

ရဲအရာရှိသည် သူ၏ဝတ္တရားကို ထမ်းဆောင်ခြင်း ပြုလာသည်။

“မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်တဲ့လား”

ကဗျာဆရာက ကောင်းစွာသဲကွဲခြင်း မရှိလှသကဲ့သို့ သေချာသည်ထက် သေချာအောင် ပြန်၍ မေးလိုက်ပြန်သည်။

ရဲအရာရှိသည် သက်ပြင်းကို ချလိုက်၏။ ရဲသားနှစ်ယောက်တို့ ကလည်း ကဗျာဆရာကို ထူးဆန်းလှသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေကြ၏။

“မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မေးနေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ယောက်ျားနှစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို မေးနေတာ”

စိတ်တိုတောင်းလာဟန်ရှိသော ရဲအရာရှိက ခပ်ကျယ်ကျယ် လောင်လောင်ကလေး အော်ဟစ်ရှင်းပြလေ၏။

“ခင်ဗျားမေးနေတဲ့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကိုတော့ ဒီအနားတစ်ဝိုက်မှာ မတွေ့မိလိုက်ပါကလား ခင်ဗျာ”

ကဗျာဆရာသည် ရဲအရာရှိ အလိုရှိနေသော မေးခွန်း၏ အဖြေကို တိတိကျကျ ဖြေဆိုခြင်းပြုလိုက်သည်။ ထိုသို့ ဖြေဆိုလိုက်သည့်အတွက် သူ၏ အဖြေကိုလည်း မှန်ကန်ကြောင်း ကဗျာဆရာသည် ကောင်းစွာ စိတ်ချယုံကြည်ခြင်း ရှိပေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် မိန်းမတစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့မြင်လိုက်ရလျက် ရဲအရာရှိမေးမြန်းသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားနှစ်ယောက်တို့ကို တကယ်ပင် မမြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ခပ်ကြောင်ကြောင် သတ္တဝါတစ်ကောင်နဲ့ တူပါတယ် ဆရာ”

ဟု ရဲသားတစ်ယောက်က ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် မှတ်ချက်ချ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကမ်းနားဘက်ကို လိုက်ကြည့်လိုက်ဦးမှ”

ပဲဟေ့”

ထိုသို့ပြောဆိုကာ ရဲအရာရှိသည် လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင် ပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ဆင်းသွားသည်။ လွတ်လပ်ရေး ကျောက် တိုင်ကြီးကို ၎င်း၏ ယောက္ခမသေဆုံး၍ အမွေရထားလိုက်သူပမာ စိတ် အေး လက်အေးမှီကာ စက်တော်ခေါ်နေပြန်သော အမည်မသိ လူ တစ် ယောက်ကို ရဲသားနှစ်ဦးတို့သည် အလွန်ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်း လှသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကဲ့သို့ လှည့်ကြည့်၊ လှည့်ကြည့်နှင့် ၎င်းတို့ ၏ အထက်အရာရှိနောက်သို့ လိုက်ပါ၍ သွားကြလေသည်။

(၇)

ဗန္ဓုလပန်းခြံရှေ့မှ ဝိုင်ယာလက်ကားသည် ကမ်းနားလမ်းဘက် ဆီသို့ ဝှေ့ခနဲ မောင်းထွက်သွားတော့မှပင် ပြည်ထောင်စု သမ္မတမြန်မာ နိုင်ငံတော်၏ အမြင့်မားဆုံးဖြစ်သော ကျောက်တိုင်ကြီးကို ၎င်း၏ ခိုလှုံရာ စခန်းအဖြစ်ဖြင့် အရေးပေါ် အသုံးပြုနေရသော မိန်းမပျိုသည် သက်မကြီး ကို ချလိုက်နိုင်လေသည်။ အသက်ကိုလည်း မှန်မှန်ကလေး ပြန်ရှူနိုင် လာပုံ ရလေသည်။

သို့ရာတွင် မိန်းမပျိုသည် ၎င်း၏ ပုန်းအောင်းရာ ကျောက်တိုင် ဘေးမှ ရုတ်တရက် ပြန်မထွက်ဝံ့သေးသကဲ့သို့ ဟိုဟိုသည်သည် လှမ်း၍ အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေသည်။

ဗန္ဓုလပန်းခြံအတွင်းနှင့် အနီးအနား တစ်ဝိုက်တွင်မူကား အသက် ရှိ လှုပ်ရှားနိုင်သော သတ္တဝါတစ်ကောင်တလေမျှကိုတော့ မတွေ့ရ သေးချေ။ ထိုပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်တွင် အအေးဓာတ်သည် လွန်ကဲ ကာ နှင်းများသည် တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေတုန်းသာလျှင် ဖြစ်လေ၏။

မိန်းမပျိုသည် တရားလွတ်တော်ချုပ် အဆောက်အအုံကို လှမ်း၍

ကြည့်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ၎င်းဒုက္ခကို အကူအညီပေးကမ်းခြင်း ပြုနိုင်ဟန် မရှိသောကြောင့် တရားမင်းများရုံးစိုက်ရာ အဆောက်အအုံသည် နှင်းထု ကြီး၏ နောက်ကွယ်၌ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှည့်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ဒုက္ခိတနှင့်တူသော မိန်းမပျိုသည် ဆူးလေစေတီတော် ကြီးကို လှမ်း၍ ဖူးမြော်ခြင်း ပြုလိုက်မိပြန်သည်။ နှင်းထုကြီး အကြားတွင် ခံနေသောကြောင့် သဲသဲကွဲကွဲ ဖူးမြော်ခွင့် မရရှာချေ။

စေတီတော်တွင် ပူဇော်ထားသော လျှပ်စစ်မီးရောင်ကိုသာ တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းနေသော နှင်းများအကြားမှ ခပ်ရေးရေးသာ တွေ့မြင်ရလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် အဘယ်ကြောင့်လောက တိုက်ခတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ယခုကဲ့သို့ လွင့်စဉ်လာရသနည်း။ သူမသည် အဘယ်အရပ်ကလာ၍ အဘယ်အရပ်သို့ သွားမည်နည်း။

ကျောက်တိုင်၏ တစ်ဖက်သောအကွယ်မှ မိန်းမပျိုသည် ၎င်း၏ ဆေးအန္တရာယ်များ ရှင်းလင်းသွားလောက်ပြီဟု တွက်ချက်ကာ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာလေသည်။

သူမသည် ကျောက်တိုင်ထက်မှ ဆင်းကာ ဗန္ဓုလပန်းခြံအပြင် ဘက်သို့ ထွက်သွားတော့မည်ဟု ကြံရွယ် စဉ်းစားပြီးခါမှ တစ်စုံတစ်ရာ ကို ရုတ်တရက် သတိရလာသကဲ့သို့ ခြေလှမ်းများကို တုံ့ထားလိုက် ရ၏။

၎င်းကဲ့သို့ ဤလွတ်လပ်ရေး မည်သော ကျောက်တိုင်ကြီးကို ပင် ခိုလှုံခြင်းပြုရာ အရပ်ဒေသအဖြစ်ဖြင့် အသုံးချနေရသော ကျောက် တိုင်တစ်ဖက်မှ ထိုလူတစ်ယောက်ကို သတိရလာသည်။

သို့ရာတွင် ထိုလူသည် အဘယ်သူနည်း။ ထိုသူသည် အဘယ် အရပ်ကလာ၍ အဘယ်အရပ်သို့ သွားနေသူနည်း။ ထိုသူ၏ အမည်

သညာသည် အဘယ်သို့ ခေါ်သနည်း။ သူသည် အဘယ်အလုပ်အကိုင် လုပ်ကိုင်သူဖြစ်သနည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုသူသည် ၎င်းကဲ့သို့ ဤလွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီးကို လာရောက်ခိုလှုံခြင်း ပြုနေရသော ဘဝတူ လူ တန်းစား တစ်ယောက်သာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုမျှသာလျှင် မဟုတ်သေး။ ထိုသူ၏ ခြေသလုံးကိုပင် ၎င်းသည် ကြောက်လန့်တကြား ပြေးရလွှား ရစဉ် မမြင်မကန်းနှင့် တက်နင်းခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလော။

လူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ထိုကဲ့သို့ ကျူးလွန်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် ၎င်းကိုယ်တိုင် တောင်းပန်ပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့ရသေးချေ။ ထိုမျှသာလျှင် လည်း မဟုတ်သေး။ ထိုသူသည် ၎င်း၏ အန္တရာယ်ကိုလည်း ခုခံ ကာကွယ်ခဲ့လေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော လူတစ်ယောက်ကို မိန်းမပျိုသည် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းနှင့် သည်အတိုင်းပင် ထားခဲ့ခြင်းငှာ အားခွန်ဗလမရှိချေ။

မိန်းမပျိုသည် ကျောက်တိုင်တစ်ဖက်သို့ လှည့်၍ လာသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူတစ်ယောက်ကတော့မူ လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင် ကြီးကို ခြေပစ်လက်ပစ်မှီကာ မှိန်းစက်နေတုန်းဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ အဆုံး အစမရှိသော ကဗျာကိုလည်း တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုနေတုန်း ဖြစ်သည်။

မိန်းမပျိုသည် ထိုကဗျာဆရာကို အတန်ကြာမျှ ငေးစိုက်၍ ကြည့် နေမိသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူတစ်ယောက်ကတော့မူ လူ့လောကကြီး တစ်ခုလုံး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဆိုသောအနေဖြင့် မျက်လုံးများကိုပင် မဖွင့် တော့ချေ။

မိန်းမပျိုသည် ထိုလူ၏ ရိုးသားကြည်လင်ခြင်းရှိသော မျက်နှာ နှင့် သန်မာထွားကျိုင်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်တို့ကို အတန်ကြာမျှ ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေသည်။ ထိုသို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိပြီးမှ...

“ဒီမယ်ရှင့်... ဒီမယ်”

ဟု အသံပြုလိုက်သည်။

ကဗျာဆရာ လန့်၍ နိုးလာသည်။ ထို့နောက်... သူ၏ မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်ကာ မိန်းမပျိုကို မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဒီမယ်ရှင့်... ဒီမယ်”

မိန်းမပျိုသည် ထိုသူကို ကောင်းစွာ သတိရသေးသည် ထင်သောကြောင့် ထပ်၍ အသံပြုနေသည်။

ကဗျာဆရာသည် ထိုမိန်းမပျိုကို ကောင်းစွာ သတိရလာဟန်ရှိသည်။ ခပ်စောစောက ၎င်း၏ ခြေသလုံးကို တက်နင်းသွားသော သတ္တဝါမကလေးတစ်ကောင် မဟုတ်သလော။ ထို့ကြောင့် နောက် တစ်ကြိမ် ခြေသလုံး အနင်းခံရမည့်အရေးကို လက်မြန်ခြေမြန် ရှောင်ကွင်းခြင်း ပြုရန်အတွက် သူသည် ကတိုက်ကရိုက် ထရပ်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် မိန်းမပျိုကို ကလေးသူငယ်တစ်ယောက်၏ အမူအရာဖြင့် ငေးမောကြည့်ရှုနေပြန်သည်။

မိန်းမပျိုသည် အလွန်တရာ ကျေးဇူးတင်ရှိသည့်အကြောင်းကို ပြောဆိုခြင်း ပြုလိုလှသော်လည်း နှုတ်ဖြင့် မပြောဆိုနိုင်သေးဘဲ အပြုံးဖြင့် နိဒါန်းပျိုး ပြောဆိုလိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူသည် အပြုံးဖြင့် ပို့ဆောင်လိုက်သော မိန်းမပျို၏ ဆိုလိုချက်ကို အဓိပ္ပာယ် မဖမ်းယူတတ်သကဲ့သို့ ငေးမောကြည့်ရှုမြဲ ကြည့်ရှုနေသည်။

မိန်းမပျိုသည် ထပ်၍ ပြုံးလေသည်။ သည်တော့မှပင် ကဗျာဆရာသည် ပျောက်နေသော ကာရန်ကို ပြန်တွေ့သကဲ့သို့ ပြန်၍ ပြုံးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ အပြုံးသည် ကြည့်ရှု၍ များစွာ မကောင်းလှချေ။ လှပခြင်းမရှိသော အပြုံးဖြစ်လေသည်။

မိန်းမပျိုသည် ကရုဏာမကင်းလှသော အပြုံးဖြင့် ၎င်း၏ ကျေးဇူးရှင်ကို ငေးမောကြည့်နေသည်။ ထိုသို့ ကြည့်နေစဉ် သူမ၏

မျက်လုံးအိမ်တွင် ပုလဲကလေးများ ဥလာကြသည်။

လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကြီး၏ ခြေရင်းတွင် အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာနှင့် ကင်ပွန်းမတပ်ရသေးသော မိန်းမပျိုတို့သည် ကြမ္မာလေ၏ တိုက်ခတ်ပို့ဆောင်မှုကြောင့် လာရောက်ဆုံစည်းကြရလေ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးက မသိကြချေ။ ဘဝချင်းအားဖြင့်တော့ကား သိနေကြပေပြီ။

ကဗျာဆရာသည် မိန်းမပျိုကို တဖြည်းဖြည်း ကျောခိုင်းလိုက်လေသည်။ မိမိကိုယ်ကိုယ်မှ ကယ်တင်ခြင်း မပြုနိုင်သေးသော လူတစ်ယောက်သည် သူတစ်ပါး၏ ဝန်ကို အဘယ်သို့ထမ်းဆောင်ခြင်းပြု၍ ဖြစ်မည်နည်း။

ကိုယ့်ဝန်ကိုယ်ထမ်း၍ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားရဦးမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ကဗျာဆရာသည် ကျောက်တိုင်ထက်မှ တစ်လှမ်းချင်း လေးလေးကန်ကန်ဆင်း၍ သွားလေသည်။ မိန်းမပျိုကို ပြန်လှည့်ကြည့်ဖော်မျှပင် မရတော့ချေ။

မျက်ရည်စကလေးများ အကြားမှ ၎င်းကို ကျောခိုင်း၍ ဆင်းသွားသော ကဗျာဆရာကို မိန်းမပျိုသည် အတန်ကြာမျှ ငေးမော၍ ကြည့်ရှုနေသည်။

ထိုသူ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်ရှိသွားတော့မှ ရုတ်တရက် သတိဝင်လာသကဲ့သို့ မိန်းမပျိုသည် ကဗျာဆရာနောက်သို့ အပြေးကလေးဆင်းလိုက်သွားသည်။

ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ နောက်ပါးမှ အပြေးကလေးလိုက်လာသော ခြေသံများကိုတော့ ကြားတန်ကောင်းပေသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် ဥပေက္ခာတရားကို စိုးပိုင်ခြင်းပြုနိုင်သော

ယောဂီကြီးတစ်ဦးကဲ့သို့ ပြန်လှည့်၍ပင် မကြည့်ချေ။ သူ့ဝန်ကို ထမ်း၍ သူ့လမ်းကိုသာ သွားနေသည်။

နောက်မှ မိလိုက်လာသော မိန်းမပျိုသည်....

“ဒီမယ်ရှင့်... ဒီမယ်”

ဟု အသံပြုရင်း ကဗျာဆရာ၏ ပခုံးကို ရဲရဲတင်းနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ကိုင်ကာ ဆွဲ၍ လှည့်လိုက်သည်။ သူ၏ ဝန်ကို အောက်သို့ ခေတ္တချ လိုက်ပြန်ရင်း ကဗျာဆရာသည် ညအပျိုကို လှည့်၍ ကြည့်ရလေသည်။

“ရှင့်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သတဲ့လဲ ဟင်”

မိန်းမပျိုသည် ကဗျာဆရာကို ရင်းနှီးလိုသောလေသံဖြင့် မေးမြန်း လိုက်သည်။

ကဗျာဆရာသည် အလွန်တရာ ခက်ခဲလှသော အမေးပုစ္ဆာတစ်ခု နှင့် ရင်ဆိုင်ခြင်းပြုနေရသည့်အလား ဦးခေါင်းကို ကုတ်၍ အဖြေကို စဉ်းစားနေဟန်ရှိသည်။

နောက်ဆုံး၌ မိန်းမပျို၏ အမေးပုစ္ဆာကို မည်ကဲ့သို့ အဖြေပေးရန် မရှိသောကြောင့်...

“ကျုပ်မှာ နာမည်ကလေး တစ်လုံးတောင်မှ မရှိတော့ပါ ဘူးဗျာ”

ဟု ဝန်ခံပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဟင် ရှင့်မှာ နာမည်တောင် မရှိဘူးတဲ့လား”

မိန်းမပျိုက အလန့်တကြားနှင့် စိုးရိမ်မကင်းပြန်၍ မေးလိုက်၏။

ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ဦးခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြခြင်းပြုလိုက် သည်။ ထိုကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ ပါးစပ်ကိုပင် အသုံးမပြုတော့ဘဲ ဦးခေါင်းကိုသာ အသုံးပြုလိုက်စဉ် မလှမ်းမကမ်းရှိ တရားလွှတ်တော် ချုပ် အဆောက်အအုံ ထက်ဆီမှ နာရီကြီးသည် တစ်ချက်ပြီး တစ်ချက်

ဆိုသလို ငါးချက်တိတိ ထိုးလိုက်လေသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ဗန္ဓုလပန်းခြံတစ်ဝိုက်တွင် တရားလွတ်တော်ချုပ် အဆောက်အအုံထက်ဆီမှ နာရီထိုးသံကြောင့် ရုတ်တရက် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရလေသည်။

ရန်ကုန် မြစ်ပြင်ဘက်ဆီမှ ဆူးလေလမ်းမကြီးအတိုင်း ရုတ်တရက် လေသည် ဝှေ့ယမ်း၍ တိုက်ခတ်လာလေသည်။ ခပ်စောစောက မဟာဗန္ဓုလလမ်းမကြီးနှင့် ဆူးလေလမ်းမကြီးတို့၏ ကြက်ခြေခတ်ပေါ်တွင် ဥပေက္ခာပြုကာ စံပယ်တော်မူလျက်ရှိသော စေတီတော်ကြီးမှ ဆည်းလည်းသံများသည် ဆူဆူညံညံ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ဆည်းလည်းသံများနှင့် မရှေးမနှောင်း ဥပသကာတို့၏ သတိပေးထိုးနှက်သော ခေါင်းလောင်းသံများသည်လည်း နားကွဲလုမတတ်ပင် ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

ယင်းသို့ နာရီသံ၊ ဆည်းလည်းသံနှင့် ခေါင်းလောင်းသံများကြောင့် မြို့တော်၏ ကျက်သရေဆောင် အဆောက်အအုံထက်တွင် အသိုက်အမြို့များ ဆောက်လုပ်ကာ နေထိုင်လျက် ရှိကြသော၊ များပြားလှသော ခိုအုပ်ကြီးသည် လန့်ဖျပ်ကာ ရုတ်တရက်ထ၍ ပျံသန်းကြလေသည်။

ယင်းသို့ ခိုအုပ်ကြီးတစ်အုပ်လုံး အလန့်တကြား ပျံသန်းသွားသော အရှေ့ဘက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဘက်ဆီ၌ ကြီးမားလှသော ပတ္တမြားလုံးကြီးတစ်လုံးသည် အမှောင်ထုကြီးအတွင်းမှ ရုန်းကန်ဖယ်ထွက်လျက် ရှိနေပြီဖြစ်လေသည်တကား။

မုန်တိုင်းကြားမှ သစ်တစ်ရွက်

(၁)

နေထွက်ပြု၍လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှစ်နှစ်ခြွက်ခြွက်နှင့် ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်မောကျနေဟန်ရှိသော ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည် လူးလွန် လှုပ်ရှားစ ပြုလာသည်။

တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေသော နှင်းများလည်း တဖြည်းဖြည်းပါးကာ ကျိုးငှက်များ တအားအားနှင့် အော်မြည်ပျံသန်းသော အချိန်တွင် မြို့တော် ၏ လမ်းမကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့၌ အသွားအလာများဖြင့် ယောက် ယက်ခတ်စပြုလာသည်။

အမျိုးမျိုး အစားစားသော ယာဉ်တို့သည် လမ်းမကြီးပေါ်၌ ပျား ပန်းခပ်မျှ ပြေးလွှားကြလေပြီ။ လမ်းဘေးစင်္ကြံများ တစ်လျှောက်တွင် လည်း သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် တိုးဝှေ့ပြေးလွှားနေသော လူများ ဖြင့် ဖြတ်သိပ်ကျပ်ခဲလျက် ရှိနေပေသည်။

သူတို့သည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ရှောင်ကွင်းခြင်း မပြုနိုင်အောင် တိုးကာဝှေ့ကာနှင့် အလုအယက်ပြေးလွှား နေကြပေသည်။

တစ်ထွာမျှသာလျှင်ရှိသော ဝမ်းဗိုက်ကို ပညာရှိသော ရှေးလူဟောင်းတို့က မဟာသမုဒ္ဒရာဟူ၍ တင်စားခေါ်ဝေါ်ခြင်း ပြုခဲ့ကြလေသည်တကား။

မြစ်ကြီးငါးသွယ်နှင့် မြစ်ငယ်ငါးရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာအတွင်းသို့ မပြတ်စီးဝင်လျက် ရှိကြပေသည်။ သို့ရာတွင် မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အဘယ်သောအခါမျှ ပြည့်လျှံသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ချေ။

ထို့အတူ လူတို့သည် အဘယ်ကဲ့သို့ ရှာကြံလုပ်ကိုင်ကြသည်ဖြစ်စေ၊ နေထွက်မှ နေဝင်ကာ မိုးစုပ်စုပ်ကန်းသည်အထိ မရပ်မနားပြေးလွှားလုပ်ကိုင်ခြင်း ပြုကြသည်ဖြစ်စေ ထမင်း မဝကြချေ။

ရှေးလူဟောင်းတို့သည် လူသားတို့၏ လုံခြုံမှုမရှိသော ဘဝကို ၎င်းတို့၏ အတွေ့အကြုံများမှ နှောင်းလူတို့အတွက် သတိပေးထားခဲ့ကြခြင်းနှင့်သာ တူပေသည်။

ဆူးလေလမ်းမကြီး၏ လက်ယာစင်္ကြံအတိုင်း တလှုပ်လှုပ်လျှောက်လာသော အမည်မရှိကဗျာဆရာသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းမကြီးနှင့် ဆူးလေလမ်းမကြီးတို့၏ ထောင့်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

လမ်းမကြီးပေါ်၌ ကြောက်မက်ဖွယ်ပင် တိုးတော့ကျပ်ခဲ့နေသော မော်တော်ကားများကို သူသည် ငေးမောကြည့်ရှုနေစဉ် ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် သူ့ထက်ငါ အလှအယက်တိုးတော့နေကြသော လူအုပ်ကြီးတစ်အုပ်က အတင်းအဓမ္မ တိုးတော့နေကြသဖြင့် ကဗျာဆရာသည် လမ်းဘေးသို့ လွင့်စဉ်၍ သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် သူသည် စိတ်တိုခြင်းမရှိ၊ သူသည် သူ၏ ကိုယ်ကိုပင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

အတ္တကြီးမားသော အဘယ်သတ္တဝါသည် မိမိကိုယ်ကို ပြန်လှန်ရယ်မောခြင်း ပြုနိုင်သနည်း။ သူတစ်ပါး၏ ရယ်မောခံရခြင်းကိုပင်လျှင် လူသည် ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်တတ်သည် မဟုတ်သလော။

အမည်မရှိ ကဗျာဆရာသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းမကြီး၏ လက်ယာဘက်စကြိုအတိုင်း လူများကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ကွင်းကာ ဆူးလေလမ်းမကြီးကို ကျောခိုင်း၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ဗန်းဆိုးတန်းသို့ မရောက်မီ သူသည် ရုပ်ရှင်ရုံ ခြောက်ရုံတိတိမျှ ဖြတ်သန်းလာရလေသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံများအောက်တွင် ကြော်ငြာပြသထားသော ပိုစတာကြီးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု သူသည် ကြည့်ရှုခြင်းပြုခဲ့လေသည်။

ဗန်းဆိုးတန်းလမ်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ သူသည် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးဘက်သို့ ကတိုက်ကရိုက် ဖြတ်ကူးခဲ့လေသည်။ ထိုနောက် ဘူတာရုံအဝင် စကြိုပေါ်တွင် ရပ်ကာ သူသည် နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်၍ ကြည့်ရှုလိုက်ပြန်၏။

ရွံ့နွံ့ဗွက်အိုင်များထဲတွင် တောင်သူလယ်သမားများ ကုန်းရုန်းလုပ်ကိုင်၍ ရှာဖွေပေးထားသော ငွေကြေးများဖြင့် အားနာရကောင်းမှန်း မသိဘဲ သူ့ထက်ငါ အလှအယက်နှင့် အပြိုင်အဆိုင်ဇိမ်ယူ စီးနင်းနေကြသောဇိမ်ခံကားကြီးများသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းမကြီး တစ်လျှောက်တွင် မျက်စိနောက်လောက်အောင် စုန်ဆန်ပြေးလွှားနေကြလေသည်တကား။

(၂)

အမည်မရှိ ကဗျာဆရာသည် ရန်ကုန်ဘူတာကြီး၏ ခုံးကျော်တံတားကို တလှုပ်လှုပ်နှင့် တက်လာသည်။

ထိုသို့ တက်လာရစဉ်...

“ဟင်... နာမည်တောင် မရှိဘူးတဲ့လား”

ဟူ၍ အလန့်တကြားနှင့် စိုးရိမ်မကင်း မေးမြန်းခြင်းပြုခဲ့သော

အမည်မသိ မိန်းမပျို၏ အသံကလေးကို ကြားယောင်သလိုလို ရှိလှ၏။

သို့ရာတွင် ထိုအာရုံကို သူသည် ရက်ရက်စက်စက်ပင် ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏အကြောင်းကို သူသာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

တောင်နှင့် မြောက်တို့သည်လည်းကောင်း၊ အရှေ့နှင့် အနောက်တို့သည်လည်းကောင်း ဘယ်တော့မျှမတွေ့ကြ၊ မဆုံကြချေဟူ၍ သူသည် ကြားဖူးလေ၏။

ထို့အတူ ပြိုင်သောမျဉ်းနှစ်ကြောင်းတို့သည်လည်း စကြဝဠာအနန္တတို့၏ အစွန်းသို့သာလျှင် တိုင်လိမ့်မည်၊ ဘယ်တော့မှ တွေ့ဆုံခြင်း ရှိနိုင်ကြလိမ့်မည်မဟုတ် ဟူ၍လည်း ကျောင်းသင်ခန်းစာများ၌ သူသည် မတောက်တခေါက် သင်ကြားခဲ့ဖူးလေသည်။

သို့ရာတွင် ပြိုင်နေကြသော မီးရထားသံလမ်းများကို တွေ့ရ၊ မြင်ရသောအခါတိုင်း ကဗျာဆရာသည် ခုံးကျော်တံတားကြီးပေါ်တွင် ရပ်ကာ ဖွတ်မေ့၊ ပုတတ်မေ့ ငေးစိုက်ကြည့်ရှုနေလေ့ရှိသည်။

သူကြည့်ရှုနေသော သံလမ်းများပေါ်တွင် လှိမ့်ကာ မီးရထားသည် တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ထွက်ခွာလျက်ရှိနေကြသကဲ့သို့ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ဝင်လျက်ရှိကြလေသည်။

ပြိုင်နေသော မီးရထားသံလမ်းများသည် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှ အကြောင်းကြောင်း ခွဲကာ ဖြာထွက်နေကြသည်။ မီးရထားများသည် ဥဩဆွဲကာ၊ မီးခိုးများထုတ်ကာ တဂျွန်းဂျွန်းနှင့် တစ်စင်းပြီး တစ်စင်း ရန်ကုန် ဘူတာကြီးသို့ စွန့်ခွာထွက်ပြေးနေကြ၏။

သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ ဤဘူတာကြီးသို့ စက်ရှိန်ကို သတ်ကာ တစ်စင်းပြီး တစ်စင်း ဆိုသလို ၎င်းပျိုဝင်ရောက်လာကြရပေသည်။

အမည်မရှိသော ထိုကဗျာဆရာသည် အဘိဓမ္မာတစ်ရပ်ကို ထုတ်နုတ်ထူထောင်ခြင်းပြုရန်အမှုအတွက် ခုံးကျော်တံတားကြီး အပေါ်မှ အလုပ်များလှသော ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကို ဓာတ်ခွဲနေလေသလား။

တစ်ခါတစ်ရံ ကဗျာဆရာသည် နာရီဝက် သာသာခန့်မျှ ထိုကဲ့သို့ ဖွတ်မေ့၊ ပုတတ်မေ့ ရပ်ကြည့်နေတတ်လေသည်။ မီးရထားသံလမ်းများကို ရက်ရက်စက်စက် နင်းလှိမ့်သွားနေသော မီးရထားသံဘီးကြီးများကို ငေးစိုက်ကြည့်ရှုရင်း သူသည် တစ်ခါတစ်ရံ ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထလာတတ်လေ၏။

(၃)

မီးရထားခုံးကျော်တံတားကြီးထက်တွင် ညောင်းညာလာသော အခါများ၌ ကဗျာဆရာသည် ၎င်းမိခင် မုဆိုးမကြီးကို သတိရလာတတ်လေ၏။

သူသည် သူ၏ မိခင်ထံသို့ သုံးရက်တစ်ကြိမ် တစ်ခေါက် သို့ မဟုတ် လေးရက်တစ်ကြိမ် တစ်ခေါက်လောက်သာ ရောက်လာတတ်လေ၏။ မွေးသမိခင်ကြီး တစ်ယောက်လုံးကို သူသည် ဂရုမစိုက်နိုင်၍ တော့ကား မဟုတ်ချေ။

ဂရုမစိုက်နိုင်၍မျှသာ ဖြစ်လေ၏။ ဟုတ်သည်။ သူသည် သူ၏ ကိုယ်ကိုယ်မှ ထမင်းနပ်မှန်အောင် ကျွေးမွေးနိုင်သူတစ်ယောက်ပင် မဟုတ်ချေ။ သူ၏ ကျောတစ်ခင်းစာ နေရာထိုင်ခင်းမျှအတွက်ပင် ဘုံဗိမာန်ဆောက်လုပ်နိုင်သူလည်း မဟုတ်ချေ။

ခြေသလုံးကို အိမ်တိုင်ထူထားရသော သတ္တဝါကောင်မျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် မိုးရွာသွန်းသော ကာလများ၌ သူ၏ အတ္တဘောသည် စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းလျက် နေပွင့်သော ရာသီများ၌ ခြောက်သွေ့ခြင်း ရှိရ

ပေသည်။

အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် မုန်တိုင်းအကြား၌ လွင့်ပါနေရသော သစ်ရွက်တစ်ရွက်မျှသာ ဖြစ်လေသည်။ မည်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်စေသူ့ကို ဝမ်းဗိုက်တွင် ဝန်လေးပင်ပန်းခြင်းကြီးစွာလွယ်၍ သက်စွန့်ဆံဖျားမွေးထုတ်ကာ လူဖြစ်စေခဲ့သော ထိုမိန်းမကြီးကိုတော့ သူသည် သံယောဇဉ်ကြီးမား ငြိတွယ်လျက် ရှိလေသည်။

ထိုမိန်းမကြီးတစ်ဦးကလွဲ၍ သတ္တလောကကြီးတစ်ခုလုံးတွင် သူ့အဖို့ ခင်တွယ်စရာဆို၍ ဘာမျှမရှိတော့ချေ။ ကဗျာဆရာသည် သူ၏ကိုယ်ကိုပင်လျှင် များစွာအလေးထားခြင်း ပြုသော လူတစ်ယောက်ကား မဟုတ်တော့ချေ။

ထိုအဒေါ်ကြီးသည် တော်တော်ကလေး မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသည်။ လူကြီးရောဂါပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် စိတ်၏ဝေဒနာလည်း ပါရှိလိမ့်မည်ထင်သည်။

လင်သေဆုံးပြီးနောက် သားအကြီးဆုံးဖြစ်သူ၏ နေအိမ်တွင် ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နှင့် မှီခိုကပ်ရပ်နေထိုင်ခဲ့ရလေသည်။ သမီးအလတ်ကိုလည်း ဘာမျှ အားကိုးအားထား မပြုနိုင်ချေ။

လင်သားကို များစွာကြောက်ရွံ့ရသော မိန်းမသားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ အငယ်ဆုံးသားကိုလည်း လင်သေဆုံးပြီးကတည်းက ကျောင်းမှ တစ်ပိုင်းတန်းလန်းနှင့် ထုတ်ထားခဲ့ရသည်။

သားကြီးနှင့် သမီးအလတ်တို့က ဘာတာဝန်မျှပင် မယူကြချေ။ ၎င်းတို့ထံတွင် ကပ်ရပ်နေထိုင်ရမည့် အရေးကိုပင် စိုးရိမ်သကဲ့သို့ ထိုသူငယ်အား တင်းတင်းမာမာနှင့် ခက်ခက်ထန်ထန် ဆက်ဆံခြင်းပြုလေ့ရှိကြသည်။

မီးရထားသံလမ်းများကို ဖွတ်မေ့၊ ပုတတ်မေ့ ငေးစိုက်ကြည့်ရှု

နေရာမှ ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏မိခင်ကြီးကို သတိရလာသည်။

ထိုအမေကြီးထံသို့ မရောက်သည်မှာ တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်ခန့် မျှပင် ကြာမြင့်သွားလေပြီ။ ထိုအမေကြီးသည် အဘယ်သို့များနေလေ သနည်း။ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကကော အဘယ်သို့ရှိနေသနည်း။

“အမေ... အမေ”

ကဗျာဆရာသည် မိမိ၏မိခင်ကို တမ်းတ ခေါ်ဝေါ်လိုက်မိသည်။ အမေလုပ်သူကို အလွန်တရာ တွေ့ချင်၊ မြင်ချင် လာသည်။

အမေ့ကို တွေ့ချင်လျှင် အမေ့ခိုကပ်ရပ်နေထိုင်ခြင်း ပြုရသော ကန်တော်ကလေးဘက်ရှိ ၎င်းအစ်ကိုကြီးလုပ်သူ၏ နေအိမ်သို့ သူသည် သွားရောက်ရပေလိမ့်မည်။

တတ်နိုင်လျှင် ကဗျာဆရာသည် သူ၏ အစ်ကိုကြီးအိမ်သို့ မသွား ချင်ဆုံး ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကို အလွန်တရာ အထင်အမြင်သေး၍ နှိမ်နှိမ် နင်းနင်း ပြောဆိုတတ်သော ထိုသတ္တဝါ၏ အိမ်ရိပ်ကိုမျှပင် မနင်းလိုချေ။

၎င်းအပြင် သူ၏ မရီးသည်လည်း အလွန်တရာ ခနိုးခနဲ့ ပြောဆို တတ်လေ၏။

သို့ရာတွင် အမေ့ကို လက်ခံကျွေးမွေးထားသော အစ်ကိုနှင့် မရီး လုပ်သူတို့၏ အိမ်သို့မှမသွားလျှင် ကဗျာဆရာသည် အမေ့ကို တွေ့ဆုံ နိုင်ရန် အခြားနည်း မရှိချေ။

ကန်တော်ကလေးရပ်ကွက်ရှိ ပျဉ်ထောင် ပျဉ်ခင်း အိမ်ကြီးတစ် လုံးရှေ့တွင် ကဗျာဆရာသည် အတန်ကြာမျှငိုငကာ ရပ်ရင်း တွေ့နေ သည်။

အမေ့ကိုတွေ့ရန် အစ်ကိုလုပ်သူ၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်နေပြီးခါ မှပင် သူသည် အဘယ်ကြောင့် တွေ့ဝေနေရသနည်း။

“မင်းလို စာရေးဆရာယောင်ယောင်နဲ့ ဘယ်လိုမှ အသုံးချ

မရတဲ့ အကောင်တစ်ယောက်အတွက် ငါတော့ ရှက်ပါရဲ့ကွာ”
နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် အမေ့ကိုတွေ့ရန် လာစဉ်က အစ်ကိုကြီး
လုပ်သူက ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းပြုခဲ့သည်။

ကဗျာဆရာသည် အစ်ကိုကြီးပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဤသို့ ညီငယ်
လုပ်သူကို ချီးချီးဖဲ့ဖဲ့ နှိမ်နှိမ်နင်းနင်း ပြောဆိုခြင်း ခံလိုက်ရသည့်အတွက်
တော်တော်ကြီး အခံရခက်လေသည်။

သို့ရာတွင် အမေလုပ်သူ၏ မျက်နှာကို ထောက်၍ သူသည်
အံ့ကြိတ်ကာ ခံခဲ့ရ၏။

တကယ်ဆိုတော့ မိမိကြမ္မာကို မိမိဘာသာ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်နိုင်
နေပြီဖြစ်သော လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ လွတ်လပ်ခွင့်ကို အဘယ်သူ
သည် စော်ကားပြောဆိုခွင့်ရှိသနည်း။

“ရှင့်ညီက လက်ပျဉ်းကြောတင်းအောင် လုပ်ကိုင်စားချင်တဲ့
လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ အလကားနေရင်းသက်သက်
ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ အစားထဲကနဲ့ တူပါတယ်”

အစ်ကိုလုပ်သူ၏ စကားကို သံယောင်လိုက်၍ မရီးလုပ်သူက
လည်း ထိုကဲ့သို့ နှိမ်နင်းပြောဆိုခြင်း ပြုလိုက်ပြန်သေးသည်။

ကဗျာဆရာသည် မျက်နှာပင် နီမြန်းလာခဲ့ရပေ၏။

“ဘာမှပြန်ပြောမနေပါနဲ့ သားရယ်၊ သည်းညည်းခံပါ
ကွယ်”

ဟု မိခင်က ဆုံးမစကားပြောကြားခြင်းပြု၍သာလျှင် ကဗျာဆရာ
သည် ၎င်း၏စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းထားနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဘာဖြစ်ဖြစ် အမေ့စကားကိုတော့ နားထောင်ရပေလိမ့်မည်။
အမေတိုင်းသည် သားတို့၏ အကျိုးစီးပွားကိုသာလျှင် အလိုရှိကြသည်
မဟုတ်လော။

တကယ်ဆိုတော့ သူ့ကို များစွာအထင်သေးကာ နှိမ်နင်းပြောဆိုခြင်း ပြုလေ့ရှိသော အစ်ကိုနှင့် မရီးလုပ်သူတို့၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ပြီး ခါမှ အမည်မရှိ ကဗျာဆရာသည် ငိုနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့ ငိုနေရုံမျှနှင့် ကိစ္စက ပြီးစီးလိမ့်မည်တော့ ကား မဟုတ်ချေ။

အမေသည် အိမ်ထဲ၌ရှိလေသည်။ အမေ့ကို တွေ့မြင်ကြည့်ရှုခြင်း ပြုရန်အတွက် သူသည် အစ်ကိုနှင့် မရီးလုပ်သူတို့၏ အိမ်အတွင်းသို့ မဝင်၍ မဖြစ်ပေ။

ဘာပဲပြောပြော၊ ဘာပဲဆိုဆို သူသည် အမေ့ကို ကြည့်ရှုခြင်း ပြုရန်အတွက် ထိုနှစ်ထပ်အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရပေလိမ့်မည်။

အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် အိမ်အတွင်းသို့ မာန်တင်းကာ ဝင်ခဲ့၏။

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းဘက်တွင် လင်မယား နှစ်ယောက်တို့ကို မတွေ့ရသဖြင့် သူသည် များစွာ စိတ်သက်သာရာ ရရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် အမေ့ကို သူတို့လင်မယားက ဖြစ်သလိုထားပေးသော အိမ်အောက်ထပ် အခန်းတွင်းသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်လာမိခဲ့၏။

အခန်းတွင်းသို့ ဝင်မိလျှင်ပင် အမေ့ကို မတွေ့ရသေး၊ အမေ၏ ညည်းတွားသံကို ရှေးဦးစွာ ကြားရလေသည်။

“အမေ တော်တော် အနေရဆိုးသလားဟင်၊ အို... ကိုယ် တွေကလည်း ပူလို့ပါလား”

အိပ်ရာထက်တွင် ညည်းတွားနေသော အမေ၏ နဖူးပြင်ကို ကြင်ကြင်နာနာ ယုယုယယ စမ်းသပ်ရင်း သူသည် အလန့်တကြား မေးမြန်းပြောဆိုလိုက်မိသည်။

“သား... သား... သား...”

အမေသည် ဝမ်းသာအားရခေါ်ကာ မျက်လုံးများ အတင်းဖြို၍ သားလုပ်သူကို ကြည့်ရှုခြင်း ပြုလေသည်။

“အမေ တော်တော်ပဲ အနေဆိုးနေသလားဟင်”

သားလုပ်သူ ကဗျာဆရာက ၎င်း၏ ပထမမေးခွန်းပင် ပြန်၍ မေးလေသည်။

အမေသည် ထိုမေးခွန်းကို ဖြေကြားခြင်း မပြုချေ။ သားလုပ်သူ ၏ မျက်နှာကို မဝနိုင်သော ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“ငါ့သား ညဘက် ဘယ်တွေများ လျှောက်အိပ်နေသလဲ ဟင်၊ ထမင်းကော မှန်မှန်မှ စားရဲ့လားကွယ်”

ဟု ၎င်းသောကရောက်နေရသောအကြောင်းကိုသာ အရေးတကြီး မေးမြန်းလျက် ရှိလေသည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်ပူမနေပါနဲ့ အမေ၊ အမေ့ကိုယ် ကိုသာ ကျန်းမာလာအောင် ဂရုစိုက်စေချင်ပါတယ်”

ကဗျာဆရာသည် သောကကြီးမားလှသော မိခင်လုပ်သူကို စောင် ခြုံပေးရင်း စိတ်ချမ်းသာမှုရှိအောင် ပြောဆိုလိုက်သည်။

အမေသည် ချောင်းတစ်ချက်မျှ ဟန့်လိုက်ပြီးနောက်...

“ဒီဘဝတော့ မင်းတို့ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမတစ်တွေ သေကွဲ မကွဲ ရှင်ကွဲ ကွဲကြတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

ဟု ပြောဆိုရင်း မျက်ရည်စက်လေးများ ထွက်လာလေသည်။

ထိုစကားကို ဘာမျှ ပြန်၍ဖြေဆိုစရာမရှိသဖြင့် သားလုပ်သူသည် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ကာ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလိုက်သည်။ တကယ်ဆို

တော့ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမများ ဆိုသည်မှာ ယခုခေတ်နှင့် မျက်မှောက် လူနေမှုစနစ်ကြီး အတွင်းဝယ် သွေးသားတော်စပ်မှုပေါ်တွင် အခြေမခံ

တော့ဘဲ စီးပွားရေး ဘဝအပေါ်တွင်သာလျှင် အခြေခံလေပြီ မဟုတ်

သလော။

အမေသည် အိပ်ရာထက်မှ အားထုတ်ကာ ထနေပြန်သဖြင့် သားလုပ်သူက ဖေးမထူထောင်ပေးလိုက်ရပြန်လေသည်။ သို့ရာတွင် လူမမာသည် ထိုမျှနှင့်လည်း ရပ်မနေသေးချေ။ ထိုင်နေရာမှ ထနေလိုက်ပြန်သည်။ အကြောင်းကို မသိသေးသော သားလုပ်သူက သူ့အမေ လဲပြိုကျမသွားစေရန်အတွက် ထူပေးရလေသည်။

“လာ... လာ... သား”

အမေကြီး ခေါ်ဆောင်ရာသို့ သားလုပ်သူသည် ဘေးမှတွဲကာ လိုက်ပါသွားရပြန်လေသည်။

လူမမာသည် သားငယ်ကို ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ လူမမာသည် ကြောင်အိမ်အနီးသို့ သားငယ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားပြန်လေသည်။

ကြောင်အိမ် အနီးသို့ ရောက်သောအခါ လူမမာသည် ကြောင်အိမ်ကို ဖွင့်လေသည်။ ထိုသို့ ကြောင်အိမ်ကို ဖွင့်ရင်း...

“ငါ့သား ပြန်များ လာကောင်းလာရင် စားရအောင်လို့ အမေ ညက သတ်သတ်ဖယ်ပြီး ချန်ထားတာကွဲ့။”

ဟု ပြောဆိုကာ ဒန်အိုးအောက်တွင် ဝှက်၍ထားသော ထမင်းနှင့် ကြက်ပေါင်ကြော်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်...

“စားလိုက်ဦး သား၊ မြန်မြန်ကလေး စားနော်”

ဟု လှမ်းပေးရင်း ပြောဆိုလေသည်။

အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် ထမင်းနှင့် မတွေ့ရသည်မှာ နာရီပေါင်း အတော်ကြာလေပြီ။

ထို့ကြောင့် မိခင်လုပ်သူက အန်၍ကျွေးသော ထမင်းနှင့် ကြက်ပေါင်ကြော်တို့ကို လှမ်း၍ အယူလိုက်တွင်...

“ဒီပေါက်လွတ်ပဲစား ဘယ်ကပြန်လာပြန်သလဲ”

ဟူ၍ ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုလိုက်သော အစ်ကိုလုပ်သူ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကဗျာဆရာသည် အမေလှမ်းပေးနေသော ထမင်းပန်းကန် ကြက်ပေါင်ကြော်တို့ကို လှမ်းမယူဖြစ်တော့ဘဲ ထမင်းစားခန်းတံခါးဝတွင် ရပ်နေသော အစ်ကိုလုပ်သူကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အောင်မယ်... အမေကကော ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒီကောင့်ကို ထမင်းခိုးကျွေးနေတယ်ပေါ့လေ”

ဟု အစ်ကိုလုပ်သူသည် အမေ့ကိုလှမ်း၍ အပြစ်တင်ပြောဆိုလိုက်ပြီးနောက်...

“ဟေ့ကောင်... မင်းကို ငါဘာပြောထားသလဲ၊ အလုပ်မလုပ်တဲ့အကောင် ငါ့အိမ်မှာ ထမင်းမစားရဘူးလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ညီလုပ်သူကို မာန်မဲပြောဆိုလိုက်ပြန်လေသည်။

“အမေက ကျွေးလို့ပါဗျာ”

ကဗျာဆရာလုပ်သူက အစ်ကိုကိုမကြည့်ဘဲ ပြန်ပြောသည်။

“အဆိပ်ပင်ရေလောင်း၊ အမေက ဒီအကျင့်မျိုးမလုပ်ပါနဲ့၊ လုပ်ကျွေးတော့ ကျွန်တော်က လုပ်ကျွေးနေတာပါ”

သားအကြီးလုပ်သူက ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုလိုက်သောအခါ အမေ၏ မျက်နှာသည် ညိုမည်း၍ သွားသည်။

“မင်းတို့ဟာ တစ်အူတည်းက ဆင်းလာကြတာတွေပါကွယ်”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဒီမယ် အစ်ကို၊ အမေ့ကို ခင်ဗျား ဒီအထိတောင် ပြောစရာ

မလိုပါဘူးဗျ၊ ကျုပ်ကလည်း ဆာဆာနဲ့မို့ အမေကျွေးတာကို စားမိတော့မလိုပါ”

ကဗျာဆရာသည် ဒေါသသံကလေးနှင့် ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက် အစ်ကိုလုပ်သူ၏ မိန်းမသည် လင်လုပ်သူ၏ နောက်ဘက်မှ ရှေ့တန်းသို့ တက်လာပြီးလျှင်...

“အမေက ကိုယ့်သားတော့ တယ်သဒ္ဓါပါလား၊ ဒီမှာ... ကျွန်မကတော့ ကျွန်မလင်လုပ်စာနဲ့ ကျလာရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မသဒ္ဓါဘူး”

ဟု ဒေါကလေး မောကလေးနှင့် ပြောဆိုပြီးနောက် ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့် လုပ်ကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။

အမေကိုပါ ၎င်း၏ လင်လုပ်စာကို မသဒ္ဓါဘူးဟု စိန်းစိန်း ကြည့်၍ ပြောဆိုသွားသော မရီးလုပ်သူကို ကဗျာဆရာသည် အံ့ကိုခဲကာ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဘာလဲဟေ့၊ မင်းက ငါ့မိန်းမကို ဘယ်လိုကြည့်တာလဲ”

အစ်ကိုလုပ်သူက မယားထိတော့ ဓားကြည့်ဟုအနေနှင့် မာမာ ထန်ထန် ပြောဆိုလေသည်။

“ခင်ဗျားမိန်းမက ဘာအပေါက်ချိုးတာလဲဗျ၊ သူဘာပြော တယ်ဆိုတာ အမေ သဘောမပေါက်ပေမဲ့ ကျုပ် နားလည်တယ်ဗျ”

ကဗျာဆရာသည် ခပ်ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကလေး ပြန်ပြောလိုက်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲမှ အိမ်ရှေ့ခန်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူသည် ထိုအိမ်၌ ကြာကြာနေ၍ မဖြစ်သကဲ့သို့ အမေအခန်း အတွင်း၌ သူ့အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားရှိဟန်တူသော ဖိုင်တွဲတစ်တွဲ

နှင့် စာအုပ်သုံးလေးအုပ်တို့ကို ကတိုက်ကရိုက် ဝင်ယူပြီးနောက် အိမ်အတွင်းမှ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ထွက်၍လာခဲ့သည်။

“ကဗျာရူး၊ စာရူး၊ ကလေးကဝ၊ လူပေါက်ပန်း ထို့”

အစ်ကိုလုပ်သူက အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည်။

ကဗျာဆရာသည် ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ပြောဆိုနေသော အစ်ကိုလုပ်သူကို ပင် မကြည့်တော့၊ အမေ့ကိုသာ သံယောဇဉ်မကင်းနိုင်၍ တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အမေ့မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံနေသည်။ အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် အမေ့ကို လျင်မြန်စွာ ကျောခိုင်းကာ အစ်ကိုလုပ်သူ၏ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းချလာခဲ့သည်။

ထိုအိမ်ဝင်စဉ်က သူသည် ငိုခဲ့သလို အထွက်တွင်လည်း ငိုကာ ရပ်နေပြန်သည်။ ထိုအခိုက် လေကဂေ့ယမ်း၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သဖြင့် သူ့ရှေ့လမ်းမပေါ်မှ သစ်ရွက်ခြောက်ကလေး တစ်ရွက်သည် လွင့်ပါး၍ သွားလေသည်။

တွယ်ရာမဲ့

(၁)

လေနှင့်အတူ ဝှေ့ယမ်းလွင့်ပါ၍သွားသော သစ်ရွက်ခြောက်
ကလေးကို ကဗျာဆရာသည် မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးမော၍ ကြည့်နေမိ
သည်။

ထိုသစ်ရွက်ခြောက်ကလေးသည် အဘယ်ဌာနီသို့ ဝှေ့ယမ်းလွင့်
ပါသွားလေသနည်း။ သစ်ပင်ထက်မှ မြေကြီးပေါ်သို့ ကြွေလွင့်လာခဲ့
ရသော ထိုရွက်ခြောက်သည် တွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ ကံကြမ္မာ
ကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် မရှိတော့ချေ။

မြေကြီးဩဇာသာ ဖြစ်ဖို့ရှိပေတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လေရူး
သည် ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်တတ်လေသည်။ ထိုကာလများ၌ ထိုရွက်
ခြောက်သည် ကမ္ဘာမြေကြီး၏ တစ်နေရာမှ အခြားသောတစ်နေရာသို့
လေရူးဆောင်ယူခြင်း ပြုသည့်အတိုင်း မငြင်းသာ မဆန်သာ လိုက်ပါ

သွားရရှာလေသည်။ စိတ်ရူးပေါက်သလောက် ဝှေ့ယမ်းဆော့ကစားပြီး သောအခါ ကမ္ဘာမြေကြီး၏ တစ်နေရာ၌ လေရူးသည် ရွက်ခြောက်ကို ပစ်ချထားခဲ့ပေလိမ့်မည်။ မည်ကဲ့သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ရွက်ခြောက်သည် မြေကြီး ဩဇာမျှသာ ဖြစ်လေသည်တကား။

လေနှင့်အတူ မြင့်လိုက် နိမ့်လိုက်နှင့် ဝှေ့ယမ်းလွင့်ပါ၍သွားသော ရွက်ခြောက်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ရှုနေရာမှ အမည်မရှိကဗျာဆရာ သည် သက်ပြင်းကို ချလိုက်လေသည်။

သူ့ရှုမြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကို ကဗျာဆရာသည် အလေး အနက် နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်နေပုံရလေသည်။ တကယ်တော့ တွယ်ရာမဲ့ နေသော ရွက်ခြောက်သည် လေပြုသမျှကို ခံနေရသည်ပင် မဟုတ် သလော။

ထို့အတူ ကဗျာဆရာသည်လည်း ကြမ္မာလေဆောင်ပို့ရာသို့ ဝှေ့ယမ်းလွင့်ပါနေရပေသည်။

အထက်ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမကြီးအတိုင်း သူသည် ရန်ကုန်ဘူတာ ရုံကြီးဘက်သို့ တလှုပ်လှုပ် လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ သူသည် ဘေး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် ကြည့်ရှုခြင်းမပြုချေ။ စက္ကူဏှုကိုချကာ ချည်နဲ့ချင် သလို ရှိနေသော ဒူးများကို အနိုင်နိုင်သယ်ဆောင်ခြင်း ပြုနေရပေသည်။

မျက်စိများသည် ပြာဝေလျက် နားထဲမှ လေများသည် တဟူးဟူး ထွက်နေပေသည်။ ကဗျာဆရာသည် သူ၏ရောဂါကို သိလေသည်။

ထိုရောဂါသည် ၉၆ ပါး အပြင်အပမှ ရောဂါတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ထိုရောဂါသည်လည်း လူ့အန္တယ်ကြီးနှင့်အမျှ အိုမင်းလှပြီဖြစ်သော ရောဂါတစ်ပါး ဖြစ်လေသည်။

လူ့ဘောင်အတွင်း၌ ထမင်းဆာလောင် ငတ်မွတ်ခြင်း ရောဂါ ထက် အဘယ်ရောဂါသည် ဆိုးဝါးနိုင်မည်နည်း။

ထိုရောဂါကို ကဗျာဆရာသည် နာရီပေါင်း ခုနစ်ဆယ်ကျော်မျှ ခံနေခဲ့ရပြီးလေပြီ။ အစ်ကိုနှင့် မရီးလုပ်သူတို့ မသိရအောင် အမေလုပ်သူ က ခိုးဝှက်ကျွေးမွေး၍ စားရတော့မည့်ဆဲဆဲ အချိန်တွင် သူသည် ထမင်း ပန်းကန်ကို သည်အတိုင်း ကြည့်နေလိုက်ရသည်။

ထိုမျှသာမကသေး။ အစ်ကိုနှင့် မရီးတို့၏ မြည်တွန်ပြောဆိုခြင်း ကိုလည်း ခံလိုက်ရသည်။ သူ့ကိုသာလျှင် မဟုတ်သေး။ သူ့အတွက်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း အမေ့ကို ပြောလိုက် ဆိုလိုက်ကြသေးသည်။

“စာရူး... ကဗျာရူး”

အစ်ကိုလုပ်သူက သူ အင်မတန်မြတ်နိုးလှသော အလုပ်ကို ပက်ပက်စက်စက်ပင် ပြောဆိုခြင်း ပြုလိုက်သေးသည်။

ကဗျာဆရာသည် ခံပြင်းမိလေသည်။ သို့ရာတွင် ခံပြင်းရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ လေဆော့တိုင်း ခံနေရသော သစ်ရွက်ခြောက်နှင့် ဘယ်လိုမျှ ခြားနားခြင်းမရှိလှသော သူ၏ဘဝက သူ၏အသိကို အဆုံးအဖြတ်ပေး ထားလေပြီ မဟုတ်သလော။

ဘူတာရုံဘေးတွင် အလုပ်သမားများနှင့် အောက်တန်းစားများ စားသောက်ကြသော ထမင်းဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ရှိလေသည်။

ဘူတာရုံ၏ တစ်ဖက်တောင်ပံတွင် တခမ်းတနား ထားရှိသော ဟိုတယ်နှင့်ကား မတူ။ စရိုက်ကြမ်းတမ်းသည်။ ညစ်ပတ်သည်။ ဆူညံ သည်။

ဘူတာရုံ အလုပ်သမား လေးငါးယောက်ခန့်နှင့် အောက်တန်း စား ခရီးသည် သုံးလေးဦးတို့သည် ထမင်းဆိုင်အတွင်း၌ ဆူဆူညံညံနှင့် ပေပေရေရေ စားသောက်လျက် ရှိနေကြသည်။ ကဗျာဆရာသည် ယင်း ထမင်းဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်ကာ ဆိုင်အတွင်း၌ မြိန်ရေရှက်ရေ နှင့် ပလုတ်ပလောင်းစားနေကြသူများကို ငေး၍ ကြည့်နေသည်။

မြိန်ရေရှက်ရေနှင့် အားရပါးရ စားသောက်နေကြသူများကို ကြည့်
နေမိသဖြင့် သူသည် ပိုမို၍ ဆာလောင်သည်။ ပိုမို၍ ဣန္ဒြေပျက်ချင်
သလို ဖြစ်လာလေသည်။

ရှေးလူဟောင်းတို့သည် 'ငတ်မရှက်' ဆိုသော စကားတစ်ခွန်းကို
နှောင်းလူတို့အတွက် ထားပစ်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်လော။

အမည်သာ မရှိသေးသော်ငြားလည်း သူသည် ကဗျာဆရာ တစ်
ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ကဗျာဆိုသော ဝေါဟာရစကားလုံး၏
အနက်သည် ကဝိသူမွန်တို့၏ ပစ္စည်းဟူ၍ အဘိဓာန်များက ဖွင့်ဆိုထား
ကြသည့်အတွက် ကဗျာဆရာ ဆိုသည်မှာ ကဝိသူမွန် ဟူ၍ ဆိုနိုင်ပေ
သည်။ သို့ရာတွင် ကဝိသူမွန်သည် အလွန်တရာ ငတ်မွတ်ဆာလောင်
လာသောအခါ၌ လူပေါ်ခါစ လူကဲ့သို့ ဖြစ်ချင်လာလေသည်။ သူသည်
ထမင်းဆိုင်အတွင်းသို့ အတင်းဓမ္မ ဝင်ရောက်ကာ လုယက် စားသောက်
ချင်သောစိတ်များပင် တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာမိသည်။ သို့ရာတွင်
သူသည် နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ်လယ်အတွင်း၌ အသက်ရှင်နေထိုင်ခြင်း ပြုရ
သော လူသတ္တဝါဖြစ်သည့် အကြောင်းကို ပြန်၍လုံးသွင်းကာ ရှေး
လူရိုင်းစိတ်ကို ချွန်းအုပ်ရလေသည်။

ကဗျာဆရာသည် ထမင်းဆိုင်ကို ချာခနဲ ကျောခိုင်းလိုက်ရပေ
သည်။ တကယ်ဆိုတော့ ဘဝက အသိတရားကိုသာ အဆုံးအဖြတ်ပေး
သည် မဟုတ်သလော။ သူ၏ဘဝက လူပေါ်ခါစလောက်က လူ
သတ္တဝါတစ်ကောင်နှင့် ဘာမျှ မခြားသကဲ့သို့ ရှိနေသောအခါ သူ၏
နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ်လယ်မှ အသိတရားဖြင့် အဘယ်သို့ ချွန်းအုပ်၍ရနိုင်
ပါမည်နည်း။ ရှေးလူဟောင်းတို့သည် 'ငတ်မရှက်' ဟူ၍ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့
ဆိုထုံးပြုခဲ့ကြသည်။ တကယ်ဆိုတော့ 'ငတ်လျှင် ရိုင်း၏' ဟူ၍ တိတိ
ကျကျ ဆိုထုံးပြုဖို့ ကောင်းပေသည်။

(၂)

ခုံးကျော်တံတားကြီးပေါ်သို့ ကဗျာဆရာသည် တစ်ထစ်ချင်း ပင်ပန်းကြီးစွာ တက်လာခဲ့ရသည်။ လှေကား တစ်ဝက်သာသာခန့် လောက်တွင် ဦးခေါင်းထဲ၌ မိုက်ခနဲ... မိုက်ခနဲ ဖြစ်လာသောကြောင့် ခေတ္တမျှ အနားယူကာ ရပ်နေလိုက်ခဲ့ရသေးသည်။ လှေကားထိပ်သို့ ရောက်အောင် သူသည် တော်တော်ကလေး အားပြု၍ တက်လာရ လေသည်။

မောပန်းလှသောကြောင့် ရပ်နေကျဖြစ်သော နေရာတွင် ရပ်ရင်း သူသည် ခုံးကျော်တံတားကြီးအောက်သို့ ငုံ့၍ကြည့်လိုက်မိသည်။ မီးရထား တစ်စင်းသည် သင်္ဘန်းကျွန်းဘက်မှလည်းကောင်း၊ အခြား တစ်စင်းသည် ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်မှလည်းကောင်း တစ်ချိန်တည်းလိုလို ဝင်လာကြပြီးလျှင် စင်္ကြံတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ မြည်ကာ ထိုးရပ်သွားကြသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ များပြားကြီးမားလှသော လူအုပ်ကြီး နှစ်အုပ်တို့သည် ရထားနှစ်စင်းအတွင်းမှ တိုးဝှေ့ အန်ထွက် လာကြလေသည်။ ထိုလူအုပ်ကြီး၏ အကြားတွင် သတင်းစာရောင်း သမား၊ ရှာလပတ်ရည်ရောင်းသမားနှင့် မြေပဲဆားလှော် ရောင်းသမား ကလေးများသည် အော်ဟစ် ဈေးခေါ်နေကြသည်။

ကဗျာဆရာသည် နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။ သူ၏ အာရုံကြောများသည် များစွာ အားနည်းနေဟန် ရှိ၏။ ထို့နောက် မျက်လုံးများကိုပါ မှိတ်ထားလိုက်ရပြန်လေသည်။

ထိုအခိုက် လော်ကယ်မီးရထားတစ်စင်းသည် ခရီးသည်များကို အပြည့်အကျပ် တပ်ဆောင်ကာ မင်္ဂလာဒုံဘက်သို့ ဥသြပေး၍ ထွက် သွားသည်။ များမကြာမီ နောက်ထပ် လော်ကယ်ရထားတစ်စင်းသည် လည်း အလားတူပင် ခရီးသည်များကို အပြည့်အကျပ်သယ်ဆောင်ကာ

ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်သို့ ခုတ်မောင်းသွား ပြန်လေသည်။

များမကြာမီကလေးကမှပင် သဗ္ဗန်းကျွန်းဘက်မှ လော်ကယ် ရထားတစ်စင်းသည်လည်းကောင်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်မှ လော်ကယ် ရထားတစ်စင်းသည်လည်းကောင်း ခရီးသည်များကို အပြည့်အကျပ် တင်ဆောင်လာကာ ရန်ကုန် ဘူတာရုံကြီးအတွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။

ထိုခရီးသည်များကို ဘူတာရုံကြီးအတွင်းမှ မရှင်းလင်းနိုင်သေးမီ ခရီးသည်များကို ကျပ်ခဲပြတ်သိပ်အောင် တင်ဆောင်ထားသော ရထား နှစ်စင်းသည် ဘူတာရုံ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီသို့ ခုတ်မောင်းနေကြ ပြန်ပါပကောလား။

ကဗျာဆရာသည် အသစ်သော ကဗျာတစ်ပုဒ်အတွက် အကြောင်းအရာတစ်ရပ်ကို ဆင်ခြင်မိဟန်ရှိလေသည်။ လူ့အသိုက်အမြို့ သည် တကယ်ဆိုတော့ ပျားအုံကြီးတစ်အုံနှင့် မတူသလော။

မွတ်သိပ်ဆာလောင်၍ အားအင်တို့သည် ကုန်ခန်းနေသော်ငြား လည်း ကဗျာဆရာသည် တစ်ပုဒ်သော ကဗျာကို သီကုံးရန်အမှုအတွက် ဉာဏ်ကွန့်မြူး၍ အားထုတ်နေပုံရလေသည်။

သို့ရာတွင် အကြောင်းအရာသာလျှင် ရှိသော်ငြားလည်း ကာရန် ကိုမူကား သူသည် ရှာဖွေ၍ မတွေ့ချေ။ ဝေါဟာရစကားလုံးများကို လည်း ကြံစည်၍ မရချေ။

ပိဋကတ်သုံးပုံကို စောင့်ရှောက်ခြင်း ပြုလေသူဆိုသော သူရ သာတီမယ်တော်ကြီးကကော ချစ်သား ကဗျာဆရာလေးကို လျစ်လျူရှု ထားလေပြီလော၊ မဟုတ်ချေ။

ကဗျာဆရာသည် ထမင်းဆာလောင်နေသောကြောင့်သာ ဖြစ် လေသည်။ ငတ်မွတ်ဆာလောင်နေသော သတ္တဝါတစ်ကောင်သည် အဘယ်အမှုကို ပြုနိုင်စွမ်းသနည်း။

(၃)

မိုးမလင်းနိုင်သော ညပေါင်းသုံးလေးညတို့ကို ကမ္ဘာမြေပြင်၏ အနှံ့အပြား၌ ကျော်လွှားလွန်မြောက်ခဲ့ရပြီးနောက် အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် ဘားလမ်းဘက်ရှိ နာမည်ကျော်မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကြီး တစ်တိုက်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်လေသည်။

“ကြည်တော်မူ” အမည်ရှိသော မဂ္ဂဇင်းတိုက်ရှေ့တွင် ကဗျာ ဆရာသည် ရုတ်တရက် အတွင်းသို့ မဝင်ဝံ့ မဝင်ရဲသေးသကဲ့သို့ အတန် ကြာမျှ ရပ်နေသည်။

ကြည်တော်မူမဂ္ဂဇင်းသည် တစ်လ၊ တစ်လလျှင် စောင်ရေ ငါး သောင်းနီးပါးခန့်မျှ တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် ထုတ်ဝေဖြန့်ဖြူးနေသော နာမည်ကြီး မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ဖြစ်လေသည်။

တိုင်းပြည်တွင် များစွာထင်ရှား ကျော်ကြားလျက်ရှိသော စာရေး ဆရာကြီးငယ်များနှင့် ကဗျာဆရာကြီးငယ်များ ပါဝင်ရေးသားနေကြ သော စာပေမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်လည်း ဖြစ်လေသည်။ တော်ရုံသင့်ရုံ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာများသည် ထိုမဂ္ဂဇင်းအနီးသို့ပင် မသိနိုင် ကြချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် ကြည်တော် မူ မဂ္ဂဇင်းတိုက် ရှေ့သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည့်တိုင်အောင် မဂ္ဂဇင်း တိုက်အတွင်းသို့ ရုတ်တရက် မဝင်ရောက်ဝံ့သေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေ၏။

တကယ်ဆိုတော့ သူသည် အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာကလေး တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်လေ၏။ သူ ရေးစပ်သီကုံးထားသော ကဗျာများ အမြောက်အမြားရှိနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း မည်သည့်မဂ္ဂဇင်းနှင့် ဂျာနယ်တိုက်ကြီးများကမှ အသိအမှတ်ပြုကာ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း မပြုကြ သေးချေ။

ထိုသို့ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း မခံရသေးသည့်အတွက် သူသည် ကဗျာ

ဆရာ စာရင်းတွင် ထည့်သွင်းခြင်း မခံရသေးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကဗျာဆရာတစ်ယောက်အနေနှင့် စာရင်းအသွင်းခံဖို့ အရေးသည် သေးငယ်လွယ်ကူလှသော အလုပ်တော့ကား မဟုတ်ချေ။ မိမိကဗျာကို ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်းပင် ခံရဦးတော့၊ တိုင်းပြည်က အသိအမှတ်ပြုဦးမှ ဖြစ်သည်။

အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် တိုင်းပြည်၏ အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရဖို့အရေးကို ထားဘိဦး၊ တစ်ပုဒ်တလေသော ၎င်း၏ ကဗျာမျှကိုပင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း ခံရဖူးသူ မဟုတ်ချေ။ မည်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် မိုးမလင်းနိုင်သော ညပေါင်းများစွာ တို့ကို ကျော်လွှားလွန်မြောက်ခဲ့ပြီးနောက် အလွန်တရာ ထင်ရှားကျော်ကြားလှသော ကြည်တော်မူမဂ္ဂဇင်းတိုက်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ကြည်တော်မူမဂ္ဂဇင်းနှင့် အခြားနာမည်ကြီးမဂ္ဂဇင်းများတွင် ထည့်သွင်း ဖော်ပြလေ့ရှိသော ကဗျာဆရာများကို ဂရုတစိုက် လေ့လာဖတ်ရှုသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

အထက်ပါ မဂ္ဂဇင်းများကို ဝယ်ယူ ဖတ်ရှုနိုင်သော အချိန်ကာလများတုန်းက သူသည် ဝယ်ယူဖတ်ရှုသည်။ ဝယ်ယူဖတ်ရှုခြင်းမပြုနိုင်သော ကာလများတုန်းက သူသည် ငှားရမ်း ဖတ်ရှုခြင်းပြုသည်။

ထို့ထက် အခြေအနေများ ဆိုးဝါးလာသော အချိန်ကာလပိုင်းတွင် သူသည် စာအုပ်စင်များ၌ စာအုပ်ကို ဝယ်ယူခြင်းပြုမည့်ဟန်မျိုးဖြင့် ဟိုလှန်ဒီလှန်လုပ်ကာ ခိုးဝှက် ဖတ်ရှုခြင်းပြုခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ကြည်တော်မူအပါအဝင် ခေတ်ပေါ်မဂ္ဂဇင်းများ၌ ထည့်သွင်းဖော်ပြနေသော ကဗျာများသည် များသောအားဖြင့် လူနည်းစုနှင့် အပေါ်ယံအကြောင်းအရာများ၊ လွမ်းရေးနှင့် ရင်ခုန်သံများကို ဖွဲ့နွဲ့

သော အကြောင်းအရာ ကဗျာများသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

လူများစုကြီး၏ ဘဝအခြေကို ဖော်ပြသော ကဗျာများကိုမူ မတွေ့ရသလောက် ဖြစ်သည်။ လူ့ဘဝ၏ ပင်ပန်းခြင်း ကြီးလှသော တိုက်ပွဲများအကြောင်း ဖော်ပြဖွဲ့နွဲ့သော ကဗျာများကိုလည်း မတွေ့ရချေ။ တွေ့ရသော ကဗျာတစ်ပုဒ်မှာလည်း ‘ဖက်ရှင်’ ဆန်ဆန် ကဗျာများသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်နေသေး၍ နာမည်ကျော်ကြားနေသော မဂ္ဂဇင်းတိုက် တစ်တိုက်အတွင်းသို့ သူသည် မဝင်ရဲခြင်းတော့ကား မဟုတ်ချေ။

ထိုမဂ္ဂဇင်းက ပုံနှိပ်ဖော်ပြလေ့ရှိသော ကဗျာများနှင့် သူ၏ ကဗျာများကို နှိုင်းယှဉ် စဉ်းစားမိသောကြောင့် ငိုငို၍ ရပ်နေခြင်းမျှသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ကြည်တော်မူမဂ္ဂဇင်းတိုက်ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီးကာမှ ထိုကဲ့သို့ တိုက်ရှေ့တွင် ကြာရှည်သဖြင့် စဉ်းစားနေ၍တော့ မဖြစ်ချေ။ ရပ်နေ၍လည်း မသင့်တော့ချေ။

(၄)

“ကြည်တော်မူ”

သူသည် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို တစ်ချက်မျှ မော့၍ကြည့်ပြီးနောက် သူ၏ ဖိုင်တွဲကြီးတစ်တွဲကို ပိုက်ကာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

အတွင်းသို့ ရောက်လျှင် ‘အယ်ဒီတာ’ ဟူ၍ စာတန်းကလေးဆွဲထားသော အခန်းကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်၍ သွားသည်။

ကြည်တော်မူ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ အခန်းအတွင်း၌ အယ်ဒီတာနှင့်

၎င်း၏မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာနှင့်တူသော လူတစ်ယောက်တို့ ထိုင်နေသည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာနှင့် ၎င်း၏ စာရေးဆရာတို့သည် ဖိုင်တွဲတစ်တွဲကို ပိုက်၍ ဝင်လာသော ကဗျာဆရာ လူသစ်ကို မမြင်မိကြချေ။

အယ်ဒီတာ လုပ်သူသည် အမေရိကန်ပြည်ထုတ် ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို စူးစိုက်ဖတ်ရှုနေသည်။ ထို့အတူ ဧည့်သည်စာရေးဆရာကလည်း အင်္ဂလိပ်စာအုပ် ခပ်ကြီးကြီး ခပ်ထူထူ တစ်အုပ်ကို ကြည့်ရှုနေသည်။

ကဗျာဆရာလူသစ်သည် အခန်းတံခါးဝတွင်ရပ်ကာ အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်လေသည်။ ထိုအခိုက် စာအုပ်ကြီး ထူထူကို ဖတ်ရှုနေသော စာရေးဆရာက သူ့ကို မြင်သွားသဖြင့် အယ်ဒီတာလုပ်သူကို လက်တို့ လိုက်လေသည်။

အယ်ဒီတာသည် အရောင်အဆင်းခပ်မွဲမွဲနှင့် ၎င်း၏ အခန်းတံခါးဝတွင် ရပ်နေသော အမည်မရှိ ကဗျာဆရာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ကဗျာဆရာကို သူသည် ကဗျာဆရာဟု အကဲခတ်မိပုံမရ၊ ဘယ်က အလှူခံတစ်ယောက်ပါလိမ့်ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် အတန်ကြာမျှ ကြည့်ရှုနေသည်။

ကဗျာဆရာလူသစ်သည် တော်တော်ကလေး အနေရကျဉ်းကျပ်နေပုံရသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကိစ္စနှင့် သူဖြစ်၍ သူ၏ ကိုယ်ကို တောင့်ထားရလေသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဟု အယ်ဒီတာက မေးမြန်းခြင်း ပြုလိုက်တော့မှ အမည်မရှိ ကဗျာဆရာသည် အနေရသက်သာ ချောင်ချိသလိုလို ရှိသွားပြီးလျှင်...

“ကျွန်တော့်စာမူ တင်ပြချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

ဟု ခါးညွတ်၍ ရိုရိုသေသေ ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

“ဪ... ခင်ဗျားက စာရေးဆရာ တစ်ယောက်လား”

ဟု အယ်ဒီတာက အထူးအဆန်းကဲ့သို့ မေးမြန်းလိုက်သည်။

အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် ထိုမေးခွန်းကို အဘယ်သို့ ဖြေဆိုရမှန်း မသိချေ။ သူသည် စာရေးဆရာတစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ ကဗျာဆရာ တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ချေ။ ယခုမှ သူ ရေးစပ်ဖွဲ့နွဲ့ ထားသော ကဗျာများကို တင်ပြရန် လာရောက်သူ ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ကြည်တော်မူမဂ္ဂဇင်း၏ အယ်ဒီတာက ထိုကဲ့သို့ အဖြေရကျပ်လှသော မေးခွန်းကို ထုတ်လိုက်သောအခါ သူသည် အမည် မရှိသော ကဗျာဆရာတစ်ဦးအနေနှင့် အဘယ်သို့ ပြန်လည် ဖြေကြားခြင်း ပြုရပါမည်နည်း။

မေးနေသော မေးခွန်းကိုလည်း မဖြေကြားသေး၍ မဖြစ်ချေ။ ထို့ကြောင့်...

“စာရေးဆရာ တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ခုမှ ကြိုးစားတုန်းပါ”

ဟု ရိုရိုသေသေ ပြန်ပြောကာ အယ်ဒီတာစားပွဲအနီးသို့ ခပ်ယိုယို ကလေး လျှောက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ၎င်းပိုက်လာသော ဖိုင်တွဲကြီးကို လှမ်း၍ ပေးလိုက်ရသည်။

အယ်ဒီတာလုပ်သူသည် အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာ၏ စာမူ များကို အရေးတယူကြည့်ရှုခြင်း မပြုနိုင်သေးသကဲ့သို့ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိုနေသည်။

သူသည် မြန်မာအမျိုးသား တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်စေကာမူလည်း ၎င်းနှင့် တွေ့ဆုံရန် လာရောက်ခြင်း ပြုသော လူတစ်ယောက်ကို အထိုင် မျှပင် မခိုင်းချေ။

သူ၏ အထိုင်မခိုင်းသည့်အတွက် ကုလားထိုင်အပို နှစ်လုံးမျှ

ရှိသေးသော်ငြားလည်း အမည်မရှိ ကဗျာဆရာသည် မထိုင်ဝံ့သကဲ့သို့ ရပ်မြဲရပ်နေလေသည်။

ဖိုင်တွဲကြီးတစ်တွဲမျှ ပါရှိသော စာမူများကို အယ်ဒီတာလုပ်သူက ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုခြင်း မပြုသေးဘဲ စီးကရက်ကိုသာ ဖွာနေသဖြင့် ခပ်စောစောက အင်္ဂလိပ်စာအုပ် ခပ်ကြီးကြီးထူထူကို ဖတ်ရှုနေသော စာရေးဆရာသည် အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာ၏ ဖိုင်တွဲကို လှမ်းယူကာ လှန်လှော ကြည့်ရှုနေလေသည်။

“အား... ကဗျာတွေချည်းပါပဲလား၊ ဒါလောက်တောင် ကဗျာတွေချည်းပဲ လာတင်တာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး” စာရေးဆရာသည် ဖိုင်တွဲကိုလှန်လှောကြည့်ရှုရင်း အလန့်တကြား ပြောဆိုလေသည်။

ကဗျာဆရာသည် အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်ပြီးနောက်...

“ကျွန်တော့်မှာ ငွေကလေး နည်းနည်းအသုံး လိုနေလို့ပါ။ ဒီကဗျာတွေထဲက ကြိုက်ရာကို ကြိုက်သလို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်” ဟုလည်း မရဲတရဲနှင့် ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

အယ်ဒီတာသည် ကဗျာဆရာ၏ စကားကို သဘောကျသွားသကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်သည်။

ကဗျာဆရာသည် နောက်သို့ တွန့်၍ သွားသည်။

“ကိုယ့်လူက စာပေနယ်နဲ့ တော်တော်လေး ကင်းကွာနေသေးတယ်နဲ့ တူတယ်၊ ကဗျာဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ တန်ရာ တန်ဖိုးရတဲ့ ပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာ၊ မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တွေမှာ ကော်လံ မပြည့် ပြည့်အောင် သုံးကြတဲ့ အဖြည့်ခံစာပေပဲဗျ”

အယ်ဒီတာသည် ကဗျာဆရာ လူသစ်အား ကဗျာ၏ တန်ဖိုးနှင့်

အသုံးချပုံတို့ကို ဆက်လက် ရှင်းလင်းပြောကြားခြင်း ပြုလေသည်။

“ဒါလောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း သိထားပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့...”

ဟု ကဗျာဆရာ၏ စကားမဆုံးမီ...

“နေစမ်းပါဦး ကိုယ့်လူရ၊ ဘယ်ခေတ်ကျတော့ကော ကဗျာ ဆိုတာက အဖိုးတန်ဦးမှာတဲ့လဲဗျ”

ဟု စာရေးဆရာက ဝင်၍ပြောဆိုခြင်း ပြုလိုက်လေသည်။

အမည်မရှိ ကဗျာဆရာသည် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေပေသည်။

သူ၏ အသားများသည်လည်း တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ကိုယ်ကို များစွာ ချုပ်တည်းထားရသည်။

အယ်ဒီတာနှင့် စာရေးဆရာတို့သည် ကဗျာဆရာကို ကြောင် တောင်ထားပြီး ရယ်မောနေကြလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ မည်ကဲ့သို့မျှ ဆက်လက်၍ နေထိုင်ခြင်း မပြုနိုင် သော ကဗျာဆရာသည် အယ်ဒီတာ စားပွဲပေါ်မှ ၎င်း၏ ကဗျာဖိုင်တွဲ ကြီးကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းယူလိုက်ပြီးလျှင် ၎င်းအား ရယ်မောစရာ သတ္တဝါ တစ်ကောင်ကဲ့သို့ အသုံးပြုလိုက်ကြသော သတ္တဝါနှစ်ယောက်တို့ကို နှုတ်ဆက်ခြင်းပင် မပြုတော့ဘဲ အယ်ဒီတာ့ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာလာ ခဲ့လေသည်။

“ဒီလို ကဗျာဆရာတွေပေါ့ဗျာ၊ လမ်းပေါ်မှာ ပင်နီကြမ်း ဝတ်၊ ခုံဖိနပ်စုတ် စီးပြီး ငတ်နေကြတာ”

၎င်း၏ နောက်ကွယ်၌ ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုရင်း စာရေးဆရာလုပ်သူ က သူ့ဘာသာသူ သဘောကျသကဲ့သို့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ရယ် မောခြင်း ပြုလိုက်သည်။

“ကဗျာတွေ ခပ်များများကို မြေပဲလှော်ဆိုင် သွားရောင်းရင်

တော့ ပိုက်ဆံရမှာပဲဗျ၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

အယ်ဒီတာလုပ်သူကလည်း ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုကာ ရယ်မောနေလိုက်ပြန်သည်။

အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ နားနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အတင်းပိတ်ကာ နိုင်ငံကျော် ကြည်တော်မူမဂ္ဂဇင်းတိုက်အတွင်းမှ အပြေးအလွှား ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ဝင်လာစဉ်တုန်းကကဲ့သို့ အထွက်တွင် သူသည် ကြည်တော်မူမဂ္ဂဇင်းတိုက်ရှေ့တွင် အတန်ကြာမျှ ငိုငံ့၍ ရပ်နေမိသည်။ သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းနှိမ်နင်းကာ လှောင်ပြောင်၍ လွတ်လိုက်ကြသော လူများကို စိတ်ဆိုးရမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် မိမိကိုယ်ကိုပင် စိတ်ဆိုးရမည်လော။ ထိုလော နှစ်လောကို အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် မဝေခွဲတတ်အောင် ဖြစ်နေပုံရသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် စိတ်အားလျှော့ခြင်းတော့ မရှိသေးချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ ကဗျာများကို သူသည် ယုံကြည်ခြင်း ရှိသေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ၏ ကိုယ်ကိုယ်လည်း ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟု စွဲမြဲယုံကြည်နေသေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကြည်တော်မူကဲ့သို့ မဂ္ဂဇင်းကြီးတစ်စောင်က သူ့ကဗျာများကို ငြင်းပယ်လိုက်လျှင် သူသည် အခြားနာမည်ကျော် ရွှေဥ၊ ရွှေလင်းယုန်၊ ရွှေချိုးဖြူနှင့် မြနန္ဒာမဂ္ဂဇင်းတိုက်ကြီးများသို့ သွားရောက်တင်ပြကာ ရောင်းချခြင်း ပြုနိုင်သေးသည် မဟုတ်သလော။ ထိုကဲ့သို့သော မဂ္ဂဇင်းကြီးများက သူ၏ ကဗျာများကို လူရာမသွင်းကြလျှင်လည်း စိတ်ပျက်အားငယ်စရာတော့ မရှိသေးချေ။ လင်းရောင်ခြည်၊ ပြည်သူ့အသံနှင့် အောင်မင်္ဂလာစသော တစ်ပတ် တစ်ကြိမ်ထုတ် ဂျာနယ်တိုက်ကြီးများသို့ စမ်းသပ်ပြသကြည့်ရန် အခွင့်အလမ်းရှိနေသေးသည်။

ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ ကိုယ်ကို အားပေးခြင်းပြုပြီးနောက် ၎င်းအား ရက်ရက်စက်စက် နှိမ်နင်း ပြောဆိုလွှတ်လိုက်သော ကြည်တော် မူ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို ရုတ်တရက် ပြန်လှည့်ကြည့်လေသည်။

ကဗျာဆိုသည်မှာ အဖြည့်ခံ စာပေဟူ၍ နင့်နှင့်သီးသီး ပြောဆို လွှတ်လိုက်သော ထိုစာပေဝန်ထမ်းများကို သူသည် ရယ်မောပစ် လိုက်ချင်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ ရှေးယခင်က ကဗျာတစ်ပုဒ်နှင့် ထောင် ထုပ် ရရှိခဲ့ကြဖူးသော စာဆိုများအကြောင်းကို ထိုစာပြုဝန်ထမ်း ဆိုသူများ သည် တကယ်ပင် မသိရှိကြ၍လော၊ သို့တည်းမဟုတ် သိရှိပြီး ဖြစ်လျက် နှင့်ပင် သက်သက်မဲ့ ဇော်ကားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သလော။

ကြည်တော်မူ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်ရှုရင်း ကဗျာဆရာ သည် ၎င်း၏ သတိနှင့် ဒေါသစသည်တို့ကို ချုပ်တည်းထိန်းသိမ်းခြင်း မပြုနိုင်တော့သကဲ့သို့ အသံကလေးများပင် ထွက်သွားအောင် တစ် ယောက်တည်း ရယ်မောခြင်း ပြုလိုက်သည်။

ထိုကဲ့သို့ စိတ်အားရ ကျေနပ်လောက်အောင် ရယ်မောရင်း အမည် မရှိသော ကဗျာဆရာသည် နာမည်ကျော်ကြားလျက်ရှိသော ကြည်တော် မူ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

(၅)

ကဗျာဆိုသည်မှာ ကဝိသူမွန်တို့၏ ပစ္စည်းဟူ၍ ဆရာဆရာများ က အနက်ဖွင့်ဆိုထားကြသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ကဝိသူမွန်တစ်ဦး တစ်ယောက်တော့မူကား မဟုတ်ချေ။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း အမည်မရှိ ကဗျာဆရာသည် ကောင်းစွာသိရှိထားလေသည်။ သို့ရာတွင် ကဝိသူမွန် တို့၏ ပစ္စည်းကိုမူ သူသည် အလွန်တရာ တပ်မက်မြတ်နိုးသည်။ ချစ်ခင် နှစ်သက်သည်။

သူသည် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးအရွယ်လောက်မှ အစ ပြု၍ ကဝိသူမွန်တို့၏ ပစ္စည်းကို ချစ်ခင်နှစ်သက်ရမှန်း သိလာခဲ့သည်။ ကဗျာကို အသံသွင်း၍ ထားသော ဂီတကိုလည်း တပ်မက်မြတ်နိုးခဲ့ရမှန်း သိလာခဲ့၏။

အခြားခြားသော ၎င်းနှင့် သက်တူရွယ်တူ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများသည် အတန်းစာကို ကျက်မှတ်ဖတ်ရှုနေကြသော အချိန်များတွင် သူသည် ကဝိသူမွန်တို့၏ ပစ္စည်းများအကြားတွင် ပျော်မွေ့နေတတ်၏။

ဆယ့်သုံးလေးနှစ်သားအရွယ် အလယ်တန်းကျောင်းသား ဘဝလောက်ကတည်းက သူသည် ရတုဘုရင် မင်းနတ်ရှင်၏ ရတုများ၊ မင်းနဝဒေး၊ လှော်ကားသုံးတောင်မှူးနှင့် ရှင်သံခိုတို့၏ ရတုများကို အမြီးပြန်၊ ခေါင်းပြန် ဖတ်ရှုလေ့လာကာ အလွတ်များပင် ရနေခဲ့သည်။

လေးလုံးတစ်ပိုဒ် လင်္ကာကလေးများ ၊ အချိုးကလေးများနှင့် တေးထပ်များကိုပင် ရေးစပ်သီကုံးတတ်နေခဲ့၏။ အလယ်တန်းကို ကျော်လွန်၍ အထက်တန်းသို့ ရောက်လာသောအချိန်တွင် သူသည် အင်းဝခေတ် ပျို့ အစောင်စောင်နှင့် ကုန်းဘောင်ခေတ် ပျို့အစောင်စောင်တို့ကို နောကျေနေအောင် ဖတ်ရှုလေ့လာပြီးလေပြီ။

အထက်တန်းတွင် သင်ကြားခြင်းပြုရသော ကိစ္စများပြီးစီး၍ တက္ကသိုလ်သို့ ဝင်ရောက်ရသောအခါ သူသည် ရှေးဟောင်းကဗျာများကို ရွေးချယ်စိစစ်တတ်လာသည်။ ဧချင်းနှင့် မော်ကွန်းများကို သူသည် ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်း မပြုလှတော့ချေ။

ကုန်းဘောင်ခေတ်နောက်ပိုင်းမှ အိုင်ချင်းများနှင့် အချိုးကလေးများကို စုံစုံမက်မက် လေ့လာတော့သည်။ ပြဇာတ်များကိုလည်း ဂရုတစိုက်နှင့် အလေးပြု ဖတ်ရှုတတ်လာသည်။ သူသည် ဖတ်ရှုလေ့လာ

ခြင်း ပြုရုံမျှနှင့် အားမရတော့သကဲ့သို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ရေးစပ်ခြင်း ပြုလာသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် 'ငွေလရောင်ပျက်သော ညတစ်ည' အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ 'အင်းလျားရေပြင်ကို မိုးနေသော ကောင်းကင်ပြာ' အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ 'ထင်းရှူးပင်ရိပ်မှ ချစ်သူ နှစ်ဦး' အကြောင်းကိုလည်းကောင်း အခြားအခြားသော တက္ကသိုလ် ကဗျာဆရာများကဲ့သို့ ရေးစပ်ခြင်း မပြုချေ။

သူ ရေးစပ်ဖွဲ့နွဲ့ခြင်းပြုသော အကြောင်းအရာများ အားလုံးလိုလို သည် လူ့သမဂ္ဂအတွင်းမှ အနာအဆာများအကြောင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ တကယ်ဆိုတော့ သူ၏ ကဗျာများသည် ကဝိသူမွန်တို့၏ ပစ္စည်းဟူ၍ မပြောဆိုနိုင်လောက်အောင် ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းလှသည်။ သူသည် 'လှည်းတန်းထိပ်မှ ညအပျို' အကြောင်းကို တစ်တစ်ခွခွ ရေးစပ်၍ တက္ကသိုလ်ကျောင်းထုတ်နှစ်ပတ်လည် မဂ္ဂဇင်းသို့ ပို့ဖူးလေသည်။

မြန်မာဌာနစာတည်းက ဂုဏ်မြောက်လွန်းလှသော ထိုည အပျို ကဗျာကို ဂုဏ်သရေရှိ မဂ္ဂဇင်းတွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း မပြုဝံ့၍ ပြန်ပို့ပေး ခဲ့သည်။ သူ၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကိုသာ သူ့ကျောင်းမှ ထွက်လာရသော နှစ်က အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း၌ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခြင်း ခံရဖူးလေသည်။ ထိုကဗျာ၏ အမည်မှာ 'ဘတ်စ်ကားဆိပ်' ဖြစ်သည်။ ကမာရွတ်အဝိုင်းကြီးအနီးရှိ ဘတ်စ်ကားဆိပ်ကို ဖော်ပြထားသော ကဗျာတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်လေ သည်။

မော်တော်ဘတ်စ်ကားဆိပ်တွင် ကျောင်းတက်နေရမည့်အစား သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် ရုန်းကန်တိုက်ပွဲဝင်နေကြရရှာသော ကလေးသူငယ်သုံးဦးတို့၏ ဘဝကိုသူသည် ကဗျာ၏ ပင်မအကြောင်း အရာအဖြစ်ဖြင့် ရွေးချယ်ထားသည်။ ဆယ့်သုံးနှစ်သားအရွယ် မော်တော် ဘတ်စ်ကား စပယ်ယာကလေးတစ်ဦး၊ မြေပဲလှော် ရောင်းနေရသော

ဆယ်နှစ်သားအရွယ် ကလေးသူငယ်တစ်ဦးနှင့် မျက်မမြင်ဘွားအေအိုကြီးကို တုတ်ဆွဲ၍ ခရီးသွား ခရီးလာများထံမှ ကရုဏာကြေး တောင်းခံကျွေးမွေးနေရသော ကလေးမကလေးတစ်ဦးတို့သည် သူ့ကဗျာ၏ ဇာတ်ဆောင် သုံးယောက် ဖြစ်ကြလေ၏။

အမည်မရှိ ကဗျာဆရာသည် လူ့ဘောင်ကြီး၏ အနာအဆာများကို အမြဲတစေ ၎င်း၏ ကလောင်တံဖြင့် ထိုးဆွဖော်ထုတ်ကာ ပြည်သူများ၏ ခုံရုံး၌ စွဲချက်တင်လေ့ရှိသော ‘ဆွဲချဒေါက်ဖြုတ်’ ကဗျာဆရာတစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလှသော ကဗျာများကို အဘယ်သူကမှ လူရာ မသွင်းလိုကြချေ။ ထို့အတွက် သူသည် စိတ်ပျက်အားငယ်မိပုံလည်း မရချေ။

တစ်နေ့သောအခါ သူ၏ ကဗျာများကို ပြည်သူများ၏ ခုံရုံးထက်တွင် ကြားနာခြင်းပြုလိမ့်မည်ဟု စွဲမြဲယုံကြည်ထားပေသည်။ သူ၏ကိုယ်ကိုလည်း ကျော်ကြားသော ကဗျာဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာရမည်ဟု အခိုင်အမာ ယုံကြည်ထားပေသည်။

ကဗျာကို အသံသွင်းထားသော ဂီတကိုလည်း သူသည် တပ်မက်မြတ်နိုးသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ကဗျာကို ချစ်တတ်သော အသက်အရွယ်လောက်မှ အစပြုလျက် သူသည် ဂီတကို စုံမက်တတ်လာခဲ့သည်။ ဆယ့်သုံးလေးနှစ်သား အရွယ်လောက်မှစ၍ သူသည် လက်ဆွဲဘာဂျာနှင့် တေးထပ်၊ ဘောလယ်နှင့် ကာလပေါ်သီချင်းများကို ဆွဲနိုင်၊ ဆိုနိုင်ခဲ့ပေသည်။ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင် သူသည် မြန်မာသီချင်းကြီး သီချင်းခံများ၊ ဘွဲ့နှင့် ပတ်ပျိုးများကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း သီဆိုနိုင်ခဲ့သည်။

ဝါးပတ္တလားနှင့် တယောစသော တူရိယာများကို ကောင်းစွာ ဆွဲကိုင်တတ်လာသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသို့ ရောက်သောနှစ်များတွင်

သူသည် ပီယာနိုကိုပင် ကောင်းစွာ ကစားတတ်လေပြီ။

သို့ရာတွင် သူသည် ယနေ့တိုင် ကဗျာဆရာအဖြစ်ဖြင့်လည်း ကောင်း၊ ဂီတပညာရှင်တစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း မည်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်၏ အသိအမှတ်ပြုခြင်းကိုမျှ မခံခဲ့ရသေးချေ။ ထို့ထက် ဆိုးရွားစိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော ကိစ္စများသည်ကား သူ့ကို စာရူး၊ ကဗျာရူးဟူ၍ ရှုတ်ချနေသော သူ၏ အစ်ကို၊ အစ်မများနှင့် သူ၏ ကဗျာများကို မည်သည့် မဂ္ဂဇင်းများကမှ လူရာမသွင်းကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“ကဗျာတွေကို မြေပဲလှော်နဲ့ လဲစားပစ်လိုက်ပါလား”

ဟူ၍ မိနစ်ပိုင်းလောက်က ပြောဆိုခြင်းခံခဲ့ရသည်များကို တွေး တောရင်း အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် မဂ္ဂဇင်းတစ်တိုက်ပြီး တစ် တိုက်၊ ဂျာနယ် တစ်တိုက်ပြီး တစ်တိုက် ဝင်ရောက်ခြင်း ပြုလေသည်။

မဂ္ဂဇင်းတစ်တိုက်က သူ၏ ကဗျာတွေကို ပယ်ချလိုက်လျှင် သူ သည် စိတ်မပျက်ချေ။ အခြား မဂ္ဂဇင်းတစ်တိုက်သို့ ဝင်လေသည်။ ဤကဲ့သို့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များ တစ်တိုက်ပြီး တစ်တိုက်ဆိုသလို သူ၏ ကဗျာများကို ခေါင်းခါလွှတ်လိုက်ကြသောအခါ၌လည်း ဇွဲကောင်းလှ သော ထိုကဗျာဆရာသည် စိတ်မပျက်ချေ။ သူသည် ဂျာနယ်တိုက် များသို့ ဝင်ပြန်လေသည်။

ဂျာနယ်တိုက် တစ်တိုက်က ငြင်းဆန်လိုက်လျှင် နောက်တစ် တိုက်သို့ ဝင်လေသည်။ သို့ရာတွင် ဂျာနယ်တိုက်များကုန်၍ မည်သည့် ဂျာနယ်တိုက်ကမှ သူ၏ ကဗျာများကို လက်ခံခြင်း မပြုကြသောအခါ အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ ကိုယ်ကို ကြီးစွာ သံသယ ဖြစ်လာပုံ ရလေသည်။

နောက်ဆုံး ဝင်ရောက်ခြင်းပြုခဲ့သော အောင်မင်္ဂလာဂျာနယ်

တိုက်မှ ဆင်း၍ လာရသောအခါ သူ၏ မျက်လုံးများသည် ပြာဝေလျက် ရှိလေသည်။

သူ အမြတ်တနိုးနှင့် ကြိုးစားပမ်းစား အသက်သွင်းခဲ့ရသော ကဗျာများကို ဘယ်သူ တစ်ဦးကမျှ လူရာလည်း မသွင်းကြသောအခါ သူသည် အဘယ်သို့ ခံနိုင်စွမ်းရည် ရှိနိုင်တော့အံ့နည်း။

အောင်မင်္ဂလာ ဂျာနယ်တိုက်ပေါ်မှ ဦးခေါင်းကို ငဲ့ကာ ဆင်းလာရ သောအခါ ကမ္ဘာမြေကြီး တစ်ခုလုံးသည် ချာချာလည်နေသကဲ့သို့ ရှိ လေသည်။

နောက်ဆုံးသော လှေကားထစ်မှ သူသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ခြေမချရအောင် ဖြစ်နေသည်။

“ငါ မျှော်မှန်းထားခဲ့တာတွေ သွားပြီ၊ ဒီတစ်သက်မှာ ငါ ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကဗျာဆရာတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါ ကြိုးစားပမ်းစား ရေးစပ်ထားရတဲ့ ကဗျာတွေကိုလည်း ဘယ်သူတွေကမှ တန်ဖိုး မထားကြတော့ဘူး၊ ငါ့ဘဝကြီးဟာ အလကားပဲ”

လှေကား၏ အောက်ဆုံး လှေကားထစ်တွင် ငိုင်၍ ရပ်ရင်း အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာသည် ငိုကြွေး မြည်တမ်းခြင်း ပြုလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် အမည်မရှိသော ကဗျာဆရာ၏ ငိုကြွေး မြည်တမ်း သံကို အဘယ်သူ ကြားနာရမည်နည်း။ လမ်းသွားလမ်းလာ တစ်ယောက် ယောက်က ကြားနာလိုက်ရသည် ထားပါဦး... အဘယ်သူ တစ်ဦးတစ် ယောက်က သူ၏ မျက်ရည်စများကို သိမ်းဆည်းပေးကြပါမည်နည်း။

“ကဗျာဆိုတာ အဖြည့်ခံ စာပါပဲ...”

“ကဗျာတွေကို မြေပဲလှော်နဲ့ လဲစားလိုက်ပါလား...”

“ခုခေတ်ဟာ ကဗျာခေတ်မှ မဟုတ်တော့ဘဲ...”

ထိုကဲ့သို့ မှတ်ချက်ချလိုက်ကြသော အသံဗလံများနှင့် နှိမ်နင်း ပြောဆိုလိုက်ကြသော အသံဗလံများကို အမည်မရှိ ကဗျာဆရာလည်း ကြားယောင်လာလေသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ မိမိကိုယ်ကိုယ် သံသယ မဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကဗျာ ဆရာသည် ယခုအခါတွင် ၎င်းကိုယ်ကိုယ် ကြီးမားသော သံသယများ သာလျှင် ရှိလာရုံမျှ မဟုတ်သေး။ အယုံအကြည်ပင် ကင်းမဲ့မှန်းမသိ ကင်းမဲ့လာလေသည်။

လူ့လောကကြီးတွင် မိမိကိုယ်ကို အယုံအကြည်ကင်းမဲ့နေရသူ လောက် ဆိုးဝါးသောသူ အဘယ်မှာ ရှိနိုင်ဦးမည်နည်း။

“သွားပြီ... သွားပြီ... ငါဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကဗျာဆရာ တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

ကဗျာဆရာသည် ၎င်း၏ ကိုယ်ကို ကျိန်ဆဲခြင်းပြုလိုက်သည်။ မိမိကိုယ်ကို ကျိန်ဆဲခြင်းပြုသူလောက် ဆိုးဝါးလှသော သတ္တဝါသည် အဘယ်မှာ ရှိသေးသနည်း။

ချာချာလည်နေသော ကမ္ဘာမြေကြီးကို သူသည် မကြည်ဝံ့ မမြင်ရဲ သဖြင့် မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလေသည်။ ထို့နောက် သူ၏ ကဗျာဆရာ ဘဝကို စွန့်လွှတ်ခြင်းပြုရန်အတွက် မြေကြီးပေါ်သို့ လှမ်း၍ ဆင်းလိုက် လေသည်။

ထိုသို့ အဆင်းလိုက်တွင် ချာချာလည်နေသော ကမ္ဘာမြေကြီးနှင့် အတူ သူသည်လည်း ချာချာလည်၍ သွားလေသည်။

(၆)

နေဝင်၍ အမှောင်ရိပ်များ ယှက်သန်းစပြုသော အချိန်တွင် အမည်မရှိခဲ့ရရှာသော ကဗျာဆရာသည် သူ၏ နောက်ဆုံးခိုလှုံရာ

ဘုံမိမာန်၏ ဝင်းတံခါး၌ လေးလံထိုင်းမှိုင်းစွာ ရပ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ဗန္ဓုလပန်းခြံအတွင်း၌မူကား လူမရှင်းသေးချေ။ အပန်းဖြေနေကြသော လူတော်တော်များများ ရှိနေသေးသည်။ လွတ်လပ်ရေး၏ အသီးအပွင့်ကို မြိန်ရေရှက်ရေ စားသောက်နေကြသော နိုင်ငံသားအတော်များများကို လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီး၏ အရိပ်အာဝါသအောက်တွင် တွေ့နေမြင်နေရလေသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် ပန်းခြံအတွင်းမှ လူများကို များစွာစိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိလှချေ။ ပန်းခြံအဝင်တွင် ဒယ်အိုးကြီးတစ်လုံးနှင့် မြေပဲလှော်များ ထုပ်ပိုးရောင်းချနေသော အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးကိုသာ စိတ်ဝင်စားသလို ဖြစ်နေမိသည်။

ထိုသို့ မြေပဲလှော် အဒေါ်ကြီးကို ရပ်ကာ ငိုငံ၍ ကြည့်နေခိုက်...

“ကဗျာတွေ ခပ်များများနဲ့ မြေပဲလှော်ဆိုင် သွားရောင်းရင် တော့ ပိုက်ဆံရမှာပဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

ဆိုသော အသံတစ်သံကို နားထဲတွင် ကြားယောင်လာလေသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ထိုစာရေးဆရာသည် သူ့ကို လှောင်ပြောင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ တကယ် မြေပဲလှော်နှင့် လဲဖို့ရန်အတွက် ခြောက်ခြိမ်းပြောဆိုလိုက်ခြင်းတော့ကား မဟုတ်တန်ရာချေ။

သို့ရာတွင် သူ၏လက်ဝယ်မှ ဖိုင်တွဲကြီးတစ်တွဲနှင့် ကဗျာများသည် ယခုအခါ၌ သူ၏အဖို့ အဘယ်သို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါသနည်း။ မည်သည့်မဂ္ဂဇင်းနှင့် ဂျာနယ်တိုက်များကမှ သူ၏ ကဗျာများကို လက်မခံချေ။ ပယ်လိုက်ကြလေပြီ မဟုတ်သလော။

နောက်ဆုံးဖြစ်သော အောင်မင်္ဂလာဂျာနယ်တိုက်မှ ဆင်းလာခဲ့ရစဉ် သူသည် အင်မတန် ချစ်ခင်တပ်မက်ခြင်းရှိလှသော ကဗျာဆရာဘဝကို စွန့်လွှတ်ခြင်းပင် ပြုလိုက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်သလော။

ထိုကဗျာဆရာ၏ ဘဝကို ခံယူရန်အတွက် ညပေါင်းများစွာနှင့် နာရီပေါင်းများစွာ အကုန်ခံကာ ရေးစပ်သီကုံးခဲ့သော ကဗျာများသည် ကော အဘယ်သို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိနိုင်ဦးမည်နည်း။

သူသည် ဒယ်အိုးကင်းကြီးထဲမှ မြေပဲလှော်များကို တစ်ထုပ်ပြီး တစ်ထုပ်ဆိုသလို ထုပ်နေသော အဒေါ်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏ လက်ထဲမှ ကဗျာဖိုင်တွဲကြီးကိုလည်းကောင်း တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရင်း မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ပြန်ထွက်လျက်ရှိလေ သည်။

သူ၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်း၌ လေများသည် ဟိုကတိုး သည်ကတိုး တိုးနေကြသဖြင့် မခံမရပ်အောင်လည်း ဖြစ်နေပုံရသည်။ တကယ် ဆိုတော့ သူ၏ နောက်ဆုံးထမင်းသည် နာရီပေါင်းငါးဆယ်မျှပင် ကျော် လွန်ခဲ့ပြီ မဟုတ်သလော။

နောက်ဆုံး၌ သူသည် သူ၏ကဗျာများနှင့် အပြီးအပိုင် သံယော ဇဉ်ဖြတ်တောက်ရန် အဆုံးအဖြတ် ပြုလိုက်သကဲ့သို့ ချိုင်းကြားတွင် ညှပ်ထားသော ကဗျာဖိုင်တွဲကြီးကို ရုတ်တရက်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထိုသို့ အထုတ်လိုက်တွင် ၎င်း၏ ကျောနောက်နားတွင် တစ်စုံ တစ်ရာကို ရပ်၍ ကြည့်ရှုနေဟန်တူသော မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက် အား ၎င်းတံတောင်ဆစ်နှင့် တိုက်ခတ်မိသွားပြန်လေသည်။

“ဘယ့်နှယ်ဟာလဲရှင့်၊ လူတစ်ယောက်လုံးကိုမှ မမြင်ဘူး လား”

ကတ္တားက ကံကို ကြိယာအတွက် ထုချေလွှာတောင်းသလို ထို မိန်းမပျိုက ချက်ကျကျ ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ထိုမိန်းမပျိုကို ပြန်လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရ သည်။ ထိုမိန်းမပျိုကို သူသည် မြင်ဖူးသလိုလို ရှိသည်။ သို့ရာတွင်

ဘယ်မှာမှန်းတော့ ရုတ်တရက် စဉ်းစား၍မရ။ ဘယ်တုန်းကမှန်းလည်း သတိမရသလို ဖြစ်နေသည်။ မြင်တော့ကား မြင်ဖူးလေသည်။

မိန်းမပျိုသည် သူ့ကို မချိုမချင်ပြုံးကာ ကြည့်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်နှင့် လူ့အနွယ်ကြီး တိုးတက်ပွားများရေး ပြဿနာများကို စိတ်ကူးထည့်နိုင်သော လူသစ်ယောက်ကား မဟုတ်ချေ။

တကြုတ်ကြုတ် အော်မြည်နေသော ဝမ်းဗိုက်ပြဿနာများကို အရေးတကြီး ဖြေရှင်းရမည့် ဘဝအခြေတွင်သာ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် မချိုမချင်ပြုံးနေသော မိန်းမပျိုကို ကျောခိုင်းလိုက်လေသည်။

မြေပဲလှော် ရောင်းချနေသော အဒေါ်ကြီးအား ၎င်း၏ ကဗျာဖိုင်တွဲကြီးကို ရက်ရက်ရောရော ထိုး၍ပေးရင်း...

“အဒေါ်ကြီး၊ ဟောဒါ အဒေါ်ကြီး မြေပဲလှော်ထုပ်ဖို့ ကဗျာစာရွက်တွေ၊ ကျွန်တော့်ကို မြေပဲလှော် သုံးထုပ်လောက်ပေးပါ” ဟု တောင်းဆို ပြောကြားလိုက်လေသည်။

မြေပဲလှော်ရောင်းနေသော အဒေါ်ကြီးသည် ၎င်း၏ ကဗျာဖိုင်တွဲကြီးကို ထိုးပေးနေသော အမည်မရှိ ကဗျာဆရာဟောင်းကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းမော့၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကဗျာဖိုင်တွဲကြီး ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် မြေပဲလှော် သုံးထုပ်တောင်းနေသော ကဗျာဆရာဟောင်း၏ တောင်းဆိုချက်နှင့် ၎င်း၏ပစ္စည်း တန်၊ မတန်တို့ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန်အတွက် ကဗျာဖိုင်တွဲကြီးကို ဟိုလှန်သည်လှန် လုပ်ကြည့်နေသည်။ မြေပဲလှော်သည် အဒေါ်ကြီးသည် ကဗျာစာရွက်များကို စက္ကူအဟောင်းဆိုင်မှ စက္ကူများကဲ့သို့ သဘောထားပုံရလေသည်။ ထို့အတွက် ထိုအဒေါ်ကြီးကို အပြစ်ဆို၍ မဖြစ်ချေ။ စာအုပ်နှင့် မဂ္ဂဇင်း